

ת"פ 56138/07/15 - משטרת ישראל, תביעות- שלוחת רחובות נגד ד' ד'

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 56138-07-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות נ' ד'(עציר)
תיק חיצוני: 279425/2015

בפני כבוד השופט מנחם מזרחי
המאשימה:
משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות באמצעות ב"כ
עוה"ד שרית כץ
נגד
הנאשם:
ד' ד' (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד משה אלון ועוה"ד
הישאם קבלן

ה כ ר ע ת - ד ין

אני מזכה את הנאשם מעובדות כתב-האישום ומהאישומים שיוחסו לו.

א. כתב-האישום ותגובת הנאשם:

(1). כתב-האישום מייחס לנאשם ארבעה אישומים, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 22.6.15 הגיע הנאשם אל בית המתלוננת, גרושתו, שלף להב של סכין יפנית מכיסו, ואיים עליה באמצעותו.

באישום השני, עבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 + 382 (ג) לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 26.6.15 עקב הנאשם אחר המתלוננת, אשר הלכה אל בית חברתה, אחז בשערות ראשה, משך אותן, אחז את ידה הימנית בחוזקה ועקב כך נגרמו לה שריטות.

בהמשך, הנאשם נכנס אחר המתלוננת אל בית חברתה, שם הכה אותה במכת אגרוף במותן שמאל, ואיים שירצח כל מי

שייצא עם המתלוננת, כמפורט בעובדות.

באישום השלישי, עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) תשמ"ב - 1982.

נטען, כי בפרק הזמן, שבין החודשים אפריל - מאי 2015 כתב הנאשם למתלוננת עשרות הודעות טקסט מטרדות, כמפורט בעובדות האישום.

באישום הרביעי, עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

נטען, כי בזמן הרלוונטי הוכרז הנאשם כדרוש חקירה, ובתאריך 14.7.15 הבחין שוטר בנאשם, הורה לו לעצור, אך הנאשם פתח במנוסה ונמלט ממנו.

(2). חזית המריבה:

הנאשם מסר תגובה, שבמסגרתה כפר במיוחס לו.

ביחס לאישום הראשון, הנאשם הכחיש, כי הגיע אל בית המתלוננת באותו היום ובתוך כך הכחיש את המיוחס לו.

ביחס לאישום השני, הנאשם הודה, כי נכח במקום, אך לא תקף את המתלוננת או איים עליה כפי הנטען.

ביחס לאישום השלישי הנאשם הודה, כי השניים ניהלו שיחות ושלחו הודעות הדדיות, שאין בהן כל הטרדה.

ביחס לאישום הרביעי הנאשם כפר בכך שידע שמדובר בשוטר המורה לו לעצור.

הנאשם העיד להגנתו, וניהל הוכחות ברוח חזית מריבה זו.

ב. עדות המתלוננת:

(1). עדות המתלוננת - האישומים:

העוגן הראייתי המרכזי להוכחת האשמה בתיק זה (בעיקר באישומים ראשון-שני) מתבסס על עדות המתלוננת.

המתלוננת תיארה את טיב הקשר בינה ובין הנאשם (עמוד 5 שורה 26 והלאה).

המתלוננת תיארה את השתלשלות העניינים הנוגעת לאישום הראשון (עמוד 6 שורה 30 והלאה):

"מה שקרה בעצם, שבסביבות אחת וחצי **התקשר ואמר שהוא מחוץ לדלת**, תפתחי, באתי רק להביא לך כסף ואני הולך. ואמרתי לו שאני לא רוצה לפתוח ולא צריכה ממנו שום דבר. אמר לי אני נשבע לך, אני לא אעשה כלום, הבאתי כסף, לראות את הילדה חמש דקות, אני ממחר ואני הולך לעבודה..."

לבסוף, הסבירה מדוע פתחה את הדלת (עמוד 7 שורה 1 והלאה).

סיפרה, שלפני שהנאשם נכנס היא הוציאה את המפתח והחביאה אותו ואת הטלפון שלה בתוך קופסת קורנפלקס (עמוד 7 שורה 5), משום שהיא יודעת שתמיד, כאשר הנאשם מגיע אל הדירה הוא מיד חוטף לה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה (עמוד 7 שורה 6).

המתלוננת העידה:

"פתחתי את הדלת, הוא הדף את הדלת ונכנס אלי הביתה, טרק את הדלת, והוא נכנס, הילדה הייתה בסלון, אני הייתי בסלון ואז הוא אמר לי, זהו לרגע הזה חיקיתי, להיכנס אליך פעם אחרונה לבית, **היום זה נגמר**. אני התנהגתי בטבעיות, כי ידעתי עם מי יש לי עסק, ניגשתי לשיש של המטבח... והוצאתי סיגריה, ישבתי לעשן על השיש, להרגיע את העניינים. אמרתי לו מה אתה רוצה... **הוא אומר היום זה נגמר**, אם לא תספרי לי עם מי הלכת ומי זה החבר שלי הַיְבֵנָאִי שהלכתי איתו. פה זה נגמר. **כל זה בליווי של סכין ביד שלו**. זה בעצם היה **סכין יפנית עבה שמלופפת בגומי שחור כזה**" (עמוד 7 שורה 7 והלאה) (ציירה את הסכין - ת/23).

"הוא נכנס עם זה לדירה. את האמת, שראיתי את הסכין נלחצתי אבל המשכתי עדיין לשמור על **פאסון**, כי הילדה ראתה דברים, לא הבינה בהתחלה את הדברים... בזמן שאני מעשנת את הסיגריה, הוא אמר לי את לא מבינה אם את לא תספרי לי היום מי זה החבר שלי, זה נגמר. אמרתי לו מה אתה רוצה, זה סתם היה, ניסיתי לעצבן אותך. אתה פגעת בי בנקודות חולשה שלי, אז אני במטרה להחזיר לו, אז עשיתי את אותו דבר, בנקודות חולשה שלו. ולאט, לאט העניינים נרגעו..." (עמוד 7 שורה 7 והלאה).

המתלוננת סיפרה, כי לאחר מכן, ביצע בה הנאשם **מעשה מגונה** בניגוד להסכמתה (כתב-האישום אינו מתאר עובדות אלה) (עמוד 7 שורה 18 והלאה):

"הוא נצמד אלי. הוא התחיל לנשק אותי בצוואר ושאני אומרת לו שיפסיק, זה לא נעים לי, **הוא נצמד לי והתחיל להשתפשף עליי. עד שבעצם הגיע לפורקן** שלו ואני אמרתי לו שזה לא נעים לי ושיתרחק ממני, הילדה רואה וברגע שבעצם זה קרה, אני לא היה לי הרבה מה לעשות כי **פחדתי בגלל הסכין**, העדפתי שזה ייגמר בצורה כזו מאשר להדליק אותו מחדש, כי זו הייתה הדרך שלו להירגע".

המתלוננת סיפרה, שלאחר מספר דקות **התקשר אל הנאשם חבר שלו בשם ש'** (במקום אחר אמרה: "זה משנה אם זה ש' או בני" - עמוד 19 שורה 13), שעובד אתו, כדי שהם ילכו לעבודה, שהנאשם נשאר בבית כרבע שעה ואז עזב (עמוד 7 שורות 24 - 26).

לאחר המקרה, המתלוננת התקשרה אל הנאשם, **כדי שיביא לה כסף** "לשמלה של הילדה" וכאשר הנאשם לא ענה ולא הביא לה את הכסף שהבטיח, היא הבינה ש"**מפה זה נגמר**" (עמוד 7 שורה 31).

בהמשך, מסרה, שלאחר שהנאשם נרגע הוא אמר לה:

"ברגע שהוא נרגע, הוא אמר לי נראה לך שאגע בך ועוד ליד הילדה ? זה בסך הכל סכין שאני חותך אתו צינורות בעבודה" (עמוד 20 שורות 18-19).

המתלוננת תיארה את השתלשלות העניינים הנוגעת לאישום השני (עמוד 8 שורה 11 והלאה):

היה זה יום שישי, היא התכוונה ללכת לים עם חברתה א' פ' ובנותיהן.

היא ירדה מביתה ואז (עמוד 8 שורה 15 והלאה):

"שמעתי את השריקות שלו (הנאשם) הסתכלתי טוב, לא ראיתי אותו, ירדתי עוד קומה, בקומה האחרונה **הוא פתאום בא, פתאום קפץ, התחלתי לצעוק עליו שלא יתקרב אליי ולא לילדה...**הוא אומר לי...מה עשיתי, מה יש לך ואני אומרת לו לא עשיתי כלום אבל אל תתקרב אלי. ירדתי במדרגות, הילדה איתי, **הרמתי אותה על הידיים**, תוך כדי שאני הולכת לביתה של א', הייתי עם שמלת חוף קצרה, תוך כדי כך הוא **מושך לי את השמלה מאחורה** והתחלנו להתווכח במילים, באתי ללכת לכיוון הבית שלי, כל זה הוא שואל אותי לאן אני הולכת ואמרתי לו זה לא עניינך. המשכתי ללכת לכיוון הבלוק של א' והוא מכיר אותה, הם חברי ילדות...ובאתי להיכנס לבלוק של א', הוא אמר אהה לא' את הולכת, לא' את לא תלכי, את לא תעלי. אמרתי לו אני ממש לא שואלת אותך...באתי לעלות למדרגות, עליתי 4 מדרגות **והוא חסם לי את הדרך והתחלנו להתווכח**, אמרתי לו תזוז וכל זה כמוכן הילדה בידיים שלי. אמרתי לו שיזוז לי מהדרך, אני לוקחת את הילדה לים...הוא התעצבן, בהתחלה **נתן לי מכה באף עם היד**, שבעצם כביכול בצחוק...הוא לקח את זה בצורה כזו, אני ממש לא. בנוסף הוא **משך לי בשיער** בצורה כזו (מדגימה) והתחיל לגעת בי בפנים, שהוא יודע שמבחינתי אני לא אוהבת שנוגעים לי בפנים, שהאיפור זה החולשה שלי...אמרתי לו שיפסיק ושיעזוב אותי...ואז הוא לקח

בעצם את יד ימין שלי ועשה לי תנועה כזו, סובב אותה לשני כיוונים (מדגימה) מה שהשאר לי שריטות ומכה כואבת וטיפה נפיחות הייתה לי".

לפי עדותה, החלה המתלוננת לצעוק אל א': "א' תצאי, תזמיני משטרה, ד' פה" (עמוד 9 שורה 3). לטענתה, הנאשם חטף לה את הטלפון, אך כאשר א' יצאה ושאלה מה קרה החזיר לה אותו.

השניים המשיכו לעלות לכיוון ביתה של א', היא הכינה ארוחת צהריים לילדות, המתלוננת הייתה במצב "שכולי רועדת והייתי ממש עצבנית ורועדת כי גם כאב לי וגם כל הסיטואציה עצמה. ישבתי על הספה והתחלתי לצעוק עליו, הוא המשיך, רבנו..." (עמוד 9 שורות 8 - 10). וכן תיאורה בעמוד 10 שורות 24-25).

המתלוננת לא סיפרה זאת בעדותה השוטפת, אך כאשר נשאלה הוסיפה, כי בשלב זה, בעת חילופי הדברים אמר הנאשם: "והדברים היחידים שלו שהוא גם אמר את זה לא", זה לא יעזור כלום, אני אוהב את הבחורה הזאת, וכל מי שילך איתה אני ארצח אותו" (עמוד 11 שורות 1-2).

בשלב מסוים, חברתה א' החלה להרגיע אותו (וכן: עמוד 11 שורה 9), ואז המתלוננת נכנסה אל חדר השירותים (עמוד 9 שורה 15), הנאשם הלך אחריה ואז: "באתי לצאת מהשירותים, הוא חסם לי את (ה)דרך ואז נתן לי אגרוף לכיוון הבטן והצלעות, ואמרתי לו שיזוז ממני, זה כואב...א' אמרה לי 'מה קרה, כי שמעה אותי אומרת איה, אמרתי לה כלום, הוא מרים עלי ידיים" (עמוד 9 שורות 15 - 19).

בהמשך, חברתה א' הרגיעה את הרוחות והזהירה את המתלוננת, שבסוף הנאשם עלול לרצוח אותה (עמוד 11 שורה 9).

הנאשם עזב את הדירה, אך עדיין שהה פרק זמן מסוים עם חבריו מול חלון ביתה. א' ניסתה להעביר לו מסר שהן לא נוסעות לים, ואפילו "שמה מסיכת פנים ועמדה בחלון בכוונה להראות לו שאנחנו לא הולכים..." (עמוד 9 שורות 25 - 26). לבסוף, הנאשם וחבריו עזבו.

לאחר מכן, המתלוננת וחברתה הלכו אל חברתן המשותפת, ר' שמה, "כי יש לה בריכה בבית" (עמוד 9 שורה 30).

המתלוננת וא' הגיעו לביתה של ר', הנאשם "התחיל לשגע אותי בטלפונים, לא עניתי לו בכלל, לא בהודעות ולא בשיחות" (עמוד 10 שורה 1 - 2).

השניים סיפרו לר' "מה קרה" (עמוד 10 שורה 4).

המתלוננת נותרה ללון בבית חברה ר' לשישי-שבת, כי חששה לחזור אל ביתה (עמוד 10 שורה 5).

המתלוננת לא פנתה למשטרה, גם לאחר אירוע זה והסבירה:

"עוד פעם, אין לי ראיות. אין לי למי לפנות" (עמוד 11 שורה 21) וזאת למרות שא' הייתה עדה למרבית האירוע, כי לטענתה א' תסרב למסור עדות ואף אמרה לה זאת (עמוד 11 שורה 28 והלאה).

המתלוננת הציגה מסרון, ששלחה לה חברתה א', ממנו עולה שחברתה אינה מעוניינת להעיד (ת/19 - אין לדעת מת/19 מתי התקבל המסרון, אך המתלוננת הקריאה מתוך מכשיר הטלפון הסלולארי שלה כי התאריך היה 28.6.15 שעה 13:26 - עמוד 12 שורה 6).

המתלוננת העידה שבעקבות שני אירועים אלה, היא חששה לצאת מהבית, עזבה את העבודה, הייתה יוצאת מן הבית רק בליווי, ואפילו לא הייתה שולחת את הילדה לגן נוכח חששה מהנאשם (עמוד 12 שורה 14 והלאה).

המתלוננת העידה אודות התכתובות המתוארות באישום השלישי (עמוד 12 שורה 23 והלאה):

"היה **אין ספור התכתבויות**... יכול להיות 60, 70 הודעות רצף ללא מענה... זה יכול היה להיות בוקר, צהריים וערב וגם בלילה..."

היא תיארה את ההטרדה, את תדירות משלוח ההודעות, ואת השעות שנשלחו (עמוד 12 שורה 30).

לפי עדותה, המתלוננת ביקשה, שהנאשם יפסיק את משלוח ההודעות (עמוד 13 שורה 3).

אגב כך, תיארה אירוע מחודש מאי, שקדם לשני האירועים המתוארים בכתב-האישום, שבמסגרתו הנאשם הגיע אל ביתה ומנע ממנה ללכת לעבודה (עמוד 13 שורה 22 והלאה).

היא הסבירה מדוע, לעתים, השיבה לנאשם במסרונים בצורה נחמדה (עמוד 14 שורה 10 והלאה):

"אני מסבירה בזה שהיו לנו תקופות שהיינו מדברים והגענו למצב שנישאר חברים טובים בשביל הילדה. אני בשביל הילדה שלי אעשה הכל... הגענו למצבים, כן שמרנו בשביל הילדה, אני הייתי מוכנה להיות אתו במגעם של חברות, ידידות, לא מעבר לזה..."

בהמשך, סיפרה המתלוננת על אירוע נוסף, שאינו מתואר בכתב-האישום (עמוד 15 שורה 11 והלאה), מיום 11.6.15, שבמסגרתו פגשה את הנאשם באולם אירועים, הוא נתן לה 300 ₪ שתשלם למסיבת הרווקות, הלכה יחד עמו לגינה שממוקמת בסמוך, הנאשם החל לגעת בה, לנשק אותה, היא התחמקה, היו במקום שני אנשים, שאלו מה קורה, והמתלוננת התחמקה.

הנאשם לא הרפה, חזר לאולם, ישב לידה.

(2). דיון - בחינת עדות המתלוננת:

איני מקבל את עדותה של המתלוננת כבסיס לקביעת ממצאים, כנדרש בפלילים.

א. הרושם הישיר, והבלתי אמצעי שאותו עשתה המתלוננת אינו מאפשר לאמץ את עדותה, כעוגן יחידי, אמין, ויציב, אשר מוביל, כשלעצמו להרשעה.

המתלוננת העידה בצורה יבשה, קפואה ביותר ולעתים בצורה מלאכותית.

היא תיארה את ההתרחשויות, כמי המבקשת לדקלם את הפרטים, כמי המשקיפה מהצד אל אירועים שאינם נוגעים לה.

משך **כל** עדותה של המתלוננת על הדוכן העדים, היא עמדה שלובת ידיים, לא הביעה רגשות, וזאת גם במקום בו היה מצופה ממנה לעשות כן, כאשר מסרה תיאורים עזים וחריפים.

הרגעים המעטים שבהם חרגה ממנהגה זה היו רק כאשר **הרימה את קולה**, והיה זה, דווקא במענה לשאלות שהוצגו לה על-ידי הסנגור, במסגרת החקירה הנגדית, ובית-המשפט ציין זאת לפרוטוקול (עמוד 26 שורה 12, עמוד 29 שורה 11, עמוד 33 שורה 8).

במהלך עדותה, בלב ליבו של התיאור הקשה, גלשה לפתע, באופן מוזר, לעניין צדדי ביותר, שדווקא הוא קיבל נופך של חומרה יתירה.

כך למשל, בלב תיאור התקיפה, נשוא האישום השני בחרה לציין: "והתחיל לגעת בי בפנים, שהוא יודע שמבחינתי אני לא

אוהבת שנוגעים לי בפנים, **שהאיפור זה החולשה שלי**..." (עמוד 8 שורות 30 - 31).

ב. עתים, השיבה המתלוננת תשובות בצורה מתריסה, המלמדת, כי היא חדורת שנאה יוקדת ובעלת מוטיבציה מיוחדת להפליל את הנאשם, באופן המחייב נקיטת זהירות מיוחדת בעדותה.

כך, למשל צוין בפרוטוקול, כאשר עלה שמו של קצין המשטרה, בזו הלשון: "...פונה אל הנאשם ואומרת: **אני חולה עליו - על הקצין**" (עמוד 23 שורה 32).

וכן, הערתה כלפי הנאשם: "פונה אל הנאשם - **תסתום**. יהיה לך זמן לדבר" (עמוד 18 שורה 13).

וכן, תשובתה: "אם מקניטים אותי או מעליבים אותי **אני יעליב בחזרה**" (עמוד 16 שורה 22).

וראוי בעניין זה להתרשם גם נוכח לצפייה בדיסק העימות (ת/20) שנערך בין השניים, שאתאר את הנצפה בו בהמשך.

ג. התרשמתי, כי בין המתלוננת לנאשם, מערכת יחסים מוזרה, חולנית, פתולוגית, עמוסת משקעים הדדיים, מלווה תלונות הדדיות, נעה בין מחילה לנקמה, נעה בין אהבה, קרבה לשנאה וסגירת חשבונות, המחייבת שקילת עדותה במשקל עדין ורגיש ביותר.

תלונה אחת: בתאריך 31.8.14 הגישה המתלוננת תלונה נגד הנאשם בגין עבירות איומים כלפי אדם אחר, שחשד כי המתלוננת יוצא עמו, ותארה את חששה ממנו (נ/4).

תלונה שנייה: תלונת הנאשם כלפי המתלוננת, במסגרתה נחקרה המתלוננת באזהרה - נ/3 - המתלוננת לא זכרה שנחקרה באזהרה בעבירה זו - עמוד 23 שורה 11).

תלונות נוספות תפורטנה בהמשך.

רושם זה מתקבל גם דוח בחינה מעמיקה של ת/16 (פלט המסרונים).

ריבוי התלונות מעצים את **כבישת תלונתה**, ביחס לאירועים נשוא כתב-האישום, שהרי מדובר במתלוננת המכירה היטב את הדרך להגשת תלונה במשטרה, והיא ידעה לעשות כן בעבר.

ד. כחוט השני, בעדותה, עברה טרוניית המתלוננת, כי הנאשם אינו משלם את מזונות בתם, ועד שלא יעשה

כן, היא לא תניח לו להיפגש עם הבת, ובתוך כך, נושא כספי זה מלווה את יחסיהם היום-יומיים והוא הכוח המניע את העליות, המורדות והתפניות שביחסיהם.

כן, למשל: "ש: ואז אמרת לו אתה לא תביא כסף, איתי לא מתנהגים ככה. איתי לא מבטיחים ולא מקיימים. ת: אני לא אומרת את המשפט הזה הרבה. המשפט שאני אומרת שאם הוא לא ייתן כסף לילדה הוא לא יראה אותה ומן הסתם אני לא מקבל שקל מזונות..." (עמוד 31 שורות 4 - 6).

וכן, בהודעתה נ/14 שורות 36 - 37: "לא. אני אמרתי לו שאם הוא לא ישלם את המזונות הוא לא יראה את הילדה, כי כמו שאני יכולה לעבוד ולפרנס את הילדה, הוא יכול לצאת לעבודה ולא לעשן באנגים ולשתות בירות. אני לאדם כזה לא אתן את הילדה".

וכן, בהודעתה נ/10 שורות 19 - 22: "ש: לדבריו, כיוון שהילדה לא הלכה למסיבת הסיום את אימת עליו כי ישלם על כך ביוקר? ת: אני כעסתי שהילדה שלי בקשה שמלה למסיבת הסיום ולא היה לי כסף לתת לקנות לה באותו הרגע בזמן שהוא הבטיח להביא כסף כבר חודשיים לבגדים ולא הביא לה, אני לא איימתי, גם אם אמרתי דבר כזה, הרי שאמרתי את זה מעצבים, הכוונה שהוא לא יראה את הילדה אם הוא לא דואג לה, אז הוא גם לא יראה אותה".

ובשורה 45, לאחר שהיא נשאלת האם יש לה דבר מה להוסיף, משיבה:

"הכי חשוב לי לציין, כי הוא אבא של הילדה, הוא צריך לשלם מזונות אם אני דורשת ממנו כסף, זה לילדה".

ה. התקבל הרושם, כי מדובר במתלוננת אשר פעלה תוך מחשבה קרה, תכנון קפדני, חישוב בדקדקנות את צעדיה, אשר מודעת להתנהלות הקיימת מול משטרת ישראל.

כן, למשל, מסרה בהודעתה ת/22 בשורות 15-16: "לטלפון שהוא מתקשר אלי מחסום אני לא עונה אבל להודעות אני עונה בשביל לדובב אותו שיהיה לי מה להראות למשטרה".

אכן, המתלוננת אישרה גם בעדותה שנהגה לדובב את הנאשם:

"מן הסתם ליום מן הימים, כמו עכשיו. אם אני באה לבית-משפט, או למשטרה ואין לי מספיק הוכחות, אין לי מה לעשות עם זה" (עמוד 32 שורות 29-30).

וכן, בעדותה: "הגעתי מספיק מוכנה, היו לי הודעות והקלטות והכל...אתה מתעסק עם כריש וותיק בענייני משטרה, אתה צריך לבוא מוכן. אחרי 5-6 תיקים הוא יודע יותר טוב ממך" (עמוד 22 שורות 21 - 26). וראו גם דבריה בעמוד

24 שורות 24 - 26).

וכן ראוייה לציון אמרתה: "...ברגע שהוא בכלא, יש לי שקט. הוא משגע לי את השכל. מה לעשות" (עמוד 33 שורה 15).

באחת הפעמים העידה המתלוננת על אופייה שלה (עמוד 24 שורות 4 - 6):

"אתה יודע מה אומרים על דבר כזה? שבן אדם נמצא עם אדם הרבה זמן **נהפך להיות דומה לו**. הייתי אתו 5 שנים ונהייתי דומה לו. מבחינת כל מה שקשור לעולם הפשע, למשטרה, לעדויות ולמדתי ממנו. **הרבה דברים שהוא התעסק איך להעלים דברים, לא לתת עדויות במשטרה. כל זה למדתי ממנו**".

אכן, הדברים מדברים בעד עצמם והם מלמדים באיזו מסננת צרה יש לבחון את מילותיה.

בהמשך אראה כיצד מילים אלו מקבלות אצל המתלוננת יישום מעשי.

ו. התקבל הרושם, כי המתלוננת אינה מעידה תוך חרדת קודש לדיוק בפרטים, ואינה ערה לחשיבותם בעד עדותה במשפט.

כך, למשל, התקבל הקטע הבא: "ש...את יכולה לומר לי איפה בהודעה הזו מופיעה שם של חבר שלו ש' שצץ היום בבית המשפט שאסף אותו? ת: אלו פרטים קטנים. **זה משנה אם זה ש' או בני**. זה ממש לא משנה. רשום פה שחבר שלו התקשר ואסף אותו..." (עמוד 19 שורה 11 והלאה).

וכן: "מה זה משנה **הקנטות או שרבנו** יום לפני, זה היינו הך, מה ההבדל" (עמוד 20 שורה 24).

וכן: "מה זה משנה מי **עלה לפני מי? עלינו**" - לעניין השאלה מי עלה לפני מי אל ביתה של א'.

אמנם, בסופו של יום, אין חשיבות דרמטית לשינויים קלים בגרסאות, אולם הם מצטרפים ליתרת הדברים המפורטים, ומשליכים על טיב עדותה.

ז. ניכר היה, כי המתלוננת רוחשת לנאשם עוינות מיוחדת, וזאת גם כאשר מביאים בחשבון את הטענה, כי הוא ביצע בה את המעשים המיוחסים לו.

היא הקפידה להציגו באור שלילי ודמוני ביותר, מעבר לנדרש.

כך, למשל, הקפידה לציין, שהנאשם **חייב כספים**, שהוא "**היה מהמר כפייתי**" (עמוד 25 שורה 20), שהוא **משתמש בסמים** משום שזה "**בטבע שלו**". הוא כל הזמן מעשן בנגים" (עמוד 26 שורה 14,16).

כך, למשל, בהודעותיה במשטרה (ת/2 שורה 13) ובעימות סיפרה, כי הנאשם התחכך בגופה, ואילו בבית-המשפט העצימה את המעשה וסיפרה כי הנאשם התחכך בה עד אשר הגיע **לפורקן** (עמוד 7 שורות 19-20).

תוספת זו בתיאור המעשה המגונה, אינה תוספת שולית.

ח. הגשת תלונה בעבר וביטולה.

בספטמבר 2012 הגישה המתלוננת תלונה נגד הנאשם.

בתחילת אוקטובר 2012 הגיעה אל המשטרה בבקשה לבטל את התלונה (נ/5 + נ/6).

במסגרת נ/6, היא הוזהרה בדבר מסירת **עדות שקר**. עיון בהסבריה מלמד כדלקמן (עמוד 1 והלאה):

"אני רוצה לבטל את התלונה שהגשתי נגד בעלי ד'...לא מפחדת וגם לא פחדתי. הגעתי לבטל מיוזמתי. ש: מה שאמרת בתלונה זה אמת? ת: לא. רוב הדברים לא נכונים...אני שיקרתי במשטרה לגבי זה שבעלי הכה...".

בהמשך, סיפרה שהיא והנאשם רבו ואז:

"אני ניצלתי את ההזדמנות שרבנו והחלטתי שאני הולכת למשטרה כדי להיפטר מד'. ש: אז למה הלכת למקלט? ת: כי הייתי חייבת לשקר...ש: אמרת שד' נתן לך מכות בראש ושמשך לך בשיער, תגובתך? ת: זה לא נכון. ש: מה היה עם הסכין? ת: במקרה הזה לא הייתה שום סכין. אף פעם לא הייתה סכין. כל מה שאמרתי זה שקר. ש: ממה נגרמו לך החבלות שבגללן הלכת לטיפול רפואי? ת: אלה לא היו חבלות. כל מכה קטנה נהיה לי כחול. זה נגרם לי מניקיונות ממכה מעלה וכו'...אני באה לבטל את התלונה כדי לנקות את המצפון שלי...".

במסגרת נ/5 הוסיפה (עמוד 1 והלאה):

"ש: מדוע ביטלת את תלונתך ? ת: כי **רציתי לנקות את המצפון שלי** בגלל ששיקרתי. ש: אם כך, מדוע התלוננת מלכתחילה על בעלך ? ת: **בגלל שחשבתי שזו הדרך שלי להיפטר ממנו** וזה בגלל הלחץ של המשפחה שלי שכל הזמן לחצו עלי להתגרש ממנו..."

וכן, (עמוד 2 והלאה): "**אני שיקרתי על אימא שלי וגם שיקרתי כשהתלוננתי הוא לא הכה אותי...אני רוצה לנקות את המצפון שלי...**כל העדות הראשונה שלי זה **שקר**. אני פעלתי מלחץ ולא מהיגיון".

לא זו אף זו, בתאריך 7.10.12 מסרה המתלוננת **במישרין**, במסגרת דיוני הארכת מעצרו של הנאשם, שהיה אז חשוד, **מכתב מפורט שבו חזרה בה מן התלונה והסבירה את מניעיה לכך**, ועניין זה הוביל לשחרורו של הנאשם מן המעצר (למרבה צירוף המקרים - מותב זה ישב בדין - מ"י 3686-10-12). תוכן המכתב מתואר גם בנ/7 עמוד 12 שורות 28 - 32.

לאחר מכן, ימים עברו, **שבה המתלוננת והגישה נגד הנאשם תלונה חדשה**. במסגרת תלונה זו מסרה, כי **שיקרה** במסגרת נ/5 ו - נ/6 הנ"ל.

עקב כך, הוגש נגד הנאשם כתב-אישום יחד עם בקשה למעצרו. למרבה צירוף המקרים ישב מותב זה בדיוני המעצר (נ/7) (מ"ת 58444-06-13)(בית-המשפט העיר את הערתו בעניין זה בעמוד 25 שורה 28).

להשלמת התמונה, יש לומר, כי במסגרת התיק הפלילי עצמו (ת.פ. 58436-06-13) (נ/8) הורשע הנאשם **בכתב-אישום מתוקן**, לפי הודאתו.

ואולם, **יש לעיין בכתב-האישום המתוקן**, באישומים שהוסרו ממנו, ובפרט באישום הרביעי, נשוא התלונה המקורית דלעיל, שממנה חזרה המתלוננת (נ/5 ו נ/6) בכדי ללמוד, שעובדות רבות מאוד (3-8+10-11) המתארות בפרטי פרטים איומים, נטילת סכין, שבירת חפצים, וכו' הוסרו **מכתב-האישום המתוקן כלא היו**.

כלומר, מי הרוצה להיבנות מהודאתו של הנאשם בכתב-האישום המתוקן, נבנה על **חרב פיפיות**, משום שיש בכתב-האישום המתוקן, **הבעת אי אמון מובנית של המאשימה**, במרבית הפרטים שנמסרו על-ידי המתלוננת בתלונותיה, והדבר מדבר בעד עצמו.

המתלוננת נשאלה בעדותה אודות ביטול התלונה ואישרה זאת (עמוד 25 שורה 7). היא העידה: "**המכתב הזה היה שקרי**. המכתב שבו ביטלתי את התלונה" (עמוד 26 שורה 6).

בית-משפט זה ער מאוד **לתסמונת האישה המוכה**, החווה מסכתות של אלימות, שבה וחוזרת לזרועות המכה, מוחלת לו, לאחר שהלה משכנע אותה, כי ישוב מדרכו הרעה והשניים יעלו על דרך סוגה בשושנים. על כן, יש לקבל גם את נ/5 ו

- נ/6 בזהירות וחשדנות.

ואכן, בית-המשפט לא יברר עניינים צדדיים אלו, בשל הכלל בדבר סופיות הדיון בעניינים צדדיים.

ואולם, הרלוונטיות של מסמכים אלה למקורו טמונה ביכולתה של המתלוננת למסור מחד, תלונה הגיונית מרובת פרטים, סדורה, משכנעת, ומאידך, למסור ביטול תלונה, שגם היא הגיונית, סדורה, מרובת הסברים.

הרלוונטיות מצויה גם בקלות, שהיא יכולה לעשות כן, בהינד עפעף, כשהיא מרגישה שביכולתה לפנות אל הרשויות, ובכלל זה הישר אל בית-המשפט, לכאן ולכאן, כנדנדה הנעה לך ושוב - תלונה - ביטולה - תלונה מחודשת.

ט. תלונה על אונס כפול.

בתאריך 5.10.14 מסרה המתלוננת תלונה נגד הנאשם, במסגרתה טענה, כי הוא **אנס אותה, פעמיים, וכן ביצע בה מעשים מגונים ומעשי סדום, תוך שימוש באלימות (נ/1 + נ/2)**. בעקבות התלונה הנאשם נעצר, אך בסופו של יום נסגר תיק החקירה.

עיון בנ/1 ו- נ/2 מלמד על קיומן של תהיות רבות, כגון הטענה, כי הנאשם אנס אותה פעם אחת, ולאחר מכן שב אל ביתה, היא הכניסה אותו אל הבית **מרצונה**, והוא אנס אותה בשנית (וזאת כמובן, כהערת אגב, מבלי לפסוק ביחס לאותה תלונה, שכן אין זה עניינה של הכרעת-דין זו).

ואכן, עניין התלונה על האונס הכפול, אינו רלוונטי להכרעת-דין זו, **אלא כדי להמחיש את הרקע הקיים בין הצדדים, לתהות על קנקנם**, ולברר את סבירות גרסאותיהם והתנהגותם.

לאחר תלונה חמורה זו, **שבו הצדדים לקיים ביניהם קשר**, ובכלל זה קשר טלפוני וקשר של מסרונים.

י. במהלך כל העדות, עלה הגורם הכספי, שלפיו הנאשם אינו משלם מזונות עבור הילדה, והיא לא תאפשר לו לראותה עד שיעשה כן.

כך, למשל, אחרי האירוע הראשון, שבמסגרתו עברה המתלוננת אירוע אלימות חמור, מלווה בסכין, מעשה מגונה, היא אינה אצה למסור תלונה, והנה, עדיין, היא מוצאת לנכון להתקשר אל הנאשם כדי לבקש ממנו **שיביא לה כסף לקנות שמלה לילדה** (עמוד 7 שורות 29 - 31).

רק כאשר הנאשם לא הביא לה כסף, כהבטחתו, הגיעה המתלוננת אל המסקנה, ש"מפה זה נגמר" (עמוד 7 שורה 31).

הנה כי כן, האירוע האלים, החמור, כשלעצמו, לא הוביל אותה למסקנה זו (שמפה זה נגמר) - העובדה שהנאשם הבטיח להביא לה כסף לשמלה של הבת, ולא עשה כן - רק עניין זה - הוביל אותה למסקנה זו - כלומר - ניתוק מוחלט של הקשר - **רק** נוכח הפרת הבטחתו להביא את הכסף.

לא בכדי, שאלה נציגת המאשימה את המתלוננת בתמיהה (עמוד 8 שורות 7 - 9): "ש: את מתארת על פניו אירוע מפחיד, עם סכין בנוכחות הילדה...את הולכת לעבודה ולא פונה למשטרה ואת מתקשרת אליו בערב לראות אם הוא יביא לך את הכסף?"

ותשובתה הייתה: "כי זה הייתה למטרת הילדה שלי, הוא הבטיח לה. שאני מבטיחה לילדה שלי משהו אני עומדת בו". זהו הסבר והתנהגות שקשה לקבלם.

עניין זה **מכרסם בבסיס הטענה**, כי לאחר המקרה חששה המתלוננת מפני הנאשם, עד כדי כך שלא יצאה מן הבית לבדה.

יא. המתלוננת העידה, כי לטענתה החקירה הפלילית נפתחה בעקבות "פוסט" (18/ת) שאותו כתבה ופרסמה במרשתת.

היא הסבירה, כי בחרה בדרך זו, ולא פנתה הישר למשטרה, משום ש"כל פעם שביקשו ממני עדויות וראיות, בדרך כלל זה היה מילה שלי כנגד מילה שלו ותמיד שהגעתי למשטרה זה נפל בין הכיסאות, ולא הרגשתי מספיק בטוחה להגיע למשטרה, כי לא היו לי ראיות ממשיות, ולכן לא פניתי ישירות" (עמוד 6 שורות 18-22).

לדבריה, היא עצמה רשמה את הפוסט ואף אחד לא סייע לה לכתוב אותו (עמוד 16 שורות 5 - 6).

והנה, עיון בת/18 שהינו הפוסט שאותו רשמה המתלוננת בתאריך 28.6.15, מלמד, כי המתלוננת מסרה בו **תיאור כללי של מצבה**, כתבה על הפחד והאימה שהיו מנת חלקה, על חששה שמא הנאשם יפתיע אותה ברחוב, שהיא מצויה בסכנת חיים, שהנאשם אובססיבי אליה, **אך אין מילה וחצי מילה של תיאור האירועים שזה עתה חוותה, מן הימים האחרונים, תיאור קונקרטי**, נשוא האישומים הראשון והשני.

מתבקש היה, שהמתלוננת, תציין באותו "פוסט" את מה שזה עתה חוותה, לטענתה, כלומר עניין הסכין, עניין התקיפה בבית חברתה, ולו בקווים כלליים.

המתלוננת נשאלה על כך והשיבה תשובה **שאינה משכנעת**: "למה שארשום ספציפית ? רשמתי באופן כללי מה אני מרגישה וציינתי אלימות בפוסט גם מילולית" (עמוד 23 שורה 26).

תמוה, כיצד המתלוננת, לשיטתה, פרסמה את אותו "פוסט" **כזעקה נואשת לעזרה**, ולא מסרה דבר וחצי דבר, על שני אירועי האלימות שזה עתה חוותה.

תמוה מדוע לא פנתה **מיד** בתלונה למשטרה חָלף פרסום ה"פוסט".

הטענה, כי לא היו ברשותה ראיות תומכות **אינה משכנעת**: בשלב זה, לפחות, לאחר האירוע נשוא האישום השני, יכולה הייתה המתלוננת לשער, כי ברשותה ראיות תומכות - עדי ראייה שראו את המקרה, לרבות עדותן הפוטנציאלית של א' ושל ר'.

לא זו אף זו, כפי שנראה, במסגרת ת/16 (תכתובות המסרונים) אומרת המתלוננת לנאשם כי בכוונתה לפנות למשטרה (עמוד 29 לת/16 - תאריך 19.5.15), בעקבות הטענה כי בחודש מאי 2015 הופיע, לפתע, על סף ביתה, וזאת מבלי שנקט, באותו יום, כלפיה באיום או אלימות.

קל וחומר, בן בנו של קל וחומר, לאחר שביצע כלפיה, לפי הטענה את הדברים נשוא האישומים הראשון והשני.

יב. המתלוננת העידה, כי בעקבות תקיפתו של הנאשם בנסיבות המתוארות באישום השני, נגרמו לה חבלות: "שריטות ומכה כואבת וטיפה נפיחות הייתה לי" (עמוד 9 שורה 2).

המתלוננת **הדגימה לבית-המשפט** מה פשרה של תנועת הסיבוב בשתי ידיים שעשה הנאשם לידה, לפי טענתה.

לא ברור כיצד **מהמעשה הנטען**, כפי שהדגימה בבית-המשפט, נוצרו שריטות.

ודוק: בת/2 שהינו הודעת המתלוננת מתאריך 28.6.15 שהוגשה, תחילה, רק לשם רישום הערת החוקר בה, נרשם: **"מצביעה על סימני שריטה קלים באזור כף היד שורש כף היד"** - שורה 25. וכן זכ"ד - ת/5: "המתלוננת...הראתה לי את כף ידה הימנית, הבחנתי **בשורש כף היד**, חלק עליון בסימני **שריטה** קלים...".

מה בין ההדגמה בבית-המשפט, בדבר אופי התקיפה, לשריטות בשורש כף היד ?

והנה, דווקא ביחס לתיאור שלפיו, בחדר השירותים, בבית חברתה, היכה אותה הנאשם **במכת אגרוף כואבת**: "נתן לי

אגרוף **לכיוון הבטן והצלעות**...זה כואב.." (עמוד 9 שורה 17) **אין כל תיאור בהערת חוקר** - באותה הודעת מתלוננת - ת/2.

בהחלט היה מצופה מהמתלוננת להפנות את החוקר לחבלה שנגרמה לה, אם נגרמה, ממכת האגרוף. ויצוין, כי בת/2 מסרה שהאגרוף פגע במותן שמאל: "נתן לי אגרוף **במותן שמאל**" (שורה 38), ולא **בבטן, בצלעות**, כפי עדותה.

יג. המתלוננת התנהגה בצורה בלתי סבירה, גם כאשר אני מביא בחשבון, כי יש לקבל התנהגויות בלתי סבירות, בלתי הגיוניות ממתלוננות העובדות חוויות אלימות.

ועדיין, לאחר האיום בסכין, תוך ליווי במעשה מגונה, נשוא האישום הראשון היא אינה ממהרת להגיש תלונה במשטרה.

ועדיין, לאחר האלימות נשוא האישום השני, החבלה ביד, האגרוף הכואב, כשהיא רועדת מפחד, מחליטה המתלוננת ללכת יחד עם א' לבית חברתן "**כי יש לה בריכה בבית**" (עמוד 9 שורה 30) (ר' פ' הגדירה זאת: "**מסיבת בריכה**" - עמוד 35 שורה 25).

כך, בנסיבות האישום הראשון, הנאשם מגיח אל הדירה כשהוא אוחז בסכין והיא **מציתה סיגריה** כדי להרגיע את המצב או לשמור על "פאסון".

ולאחר תום האירוע הקשה, המתלוננת מתקשרת אליו לבקש **שיביא לה כסף לשמלה של הבת.** הסברה: "נכון, כי הוא הבטיח לילדה, זה הגיוני מאוד. הוא אומר לילדה שהוא יביא לה יותר מאוחר אז כן" (עמוד 20 שורה 31).

ודוק, עניין זה אינו מתיישב עם אופן התנהגותה באישום השני - שם תיארה את עצמה כמי שנלחצה ורעדה: "ישבתי על הספה, כי התחלתי לרעוד, יש לי סוג של חרדה, כאשר אני מגיעה למצב של פחד, אני פשוט רועדת ביד, גם בידיים וגם ברגליים..." (עמוד 1 שורה 24 - 25).

דווקא האירוע הראשון, שבמסגרתו לפי הטענה הונף לעברה סכין, ולאחר מכן התבצע בה מעשה מגונה עד פורקן, הוא אירוע חריף יותר, מן האירוע השני, שלוהו, בתחילה באלימות מן הרף התחתון, ועדיין תגובתה השונה של המתלוננת לשני האירועים מעוררת שאלה.

בנסיבות האישום הראשון, החריף יותר, היא שומרת על פאסון ומציתה סיגריה למול חרדה ואימה בנסיבות האישום השני (וראו גם: עמוד 7 שורות 9 - 10 - התנהגותה ביחס לאירוע הראשון למול עמוד 10 שורות 24-25 - התנהגותה ביחס לאירוע השני).

יד. המתלוננת אישרה, כי לעתים התכתבה עם הנאשם בצורה חברית.

(עמוד 14 שורה 10 והלאה): "אני מסבירה בזה שהיו לנו תקופות שהיינו מדברים והגענו למצב שנישאר חברים טובים בשביל הילדה. אני בשביל הילדה שלי אעשה הכל... הגענו למצבים, כן שמרנו בשביל הילדה, אני הייתי מוכנה להיות אתו במגעים של חברות, ידידות, לא מעבר לזה..."

עליות ומורדות אלו ביחסים בין המתלוננת לנאשם, מעוררים תמיהה, במיוחד, כפי שראינו, כאשר אין זו התלונה הראשונה של המתלוננת כלפי הנאשם, כאשר בעבר, לפי הטענה, אנס אותה הנאשם, פעמיים, באלימות קשה.

טו. המתלוננת העידה, כי אין ברשותה את המסרונים שהוחלפו בינה ובין הנאשם, בזמן הרלוונטי, כלומר בחודש יוני 2015, לפני ואחרי המועד שבו ביצע לפי הטענה את האמור באישומים הראשון והשני:

"אם הם לא מופיעים כנראה שלא. מה שהיה הגשתי. שני הטלפונים היו במשטרה והם בדקו אותם" (עמוד 14 שורות 25 - 26).

והנה, למרבה הפליאה, **תכתובת אחת בהחלט נותרה** - התכתובת בינה ובין א' (ת/19), המלמדת כי א' אינה חפצה להעיד, ותכתובת זו היא, לפי הטענה מתאריך 28.6.15 - תכתובת שהוגשה והוקראה לפרוטוקול (עמוד 12 שורה 6).

סלקטיביות חד-צדדית זו, בשמירה על מסרונים מעוררת תמיהה.

מדובר בחסר ראיתי מוזר ביותר - דווקא המסרונים הרלוונטיים ביותר, שבכוחם לשפוך אור על שאירע, נעלמו ממכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת (ת/16).

טז. קיימים נתונים שונים שאותם מסרה המתלוננת בעדות, אך לא מסרה בהודעותיה במשטרה או במסגרת העימות, כגון שהחביאה את המפתחות והטלפון בקופסת הקורנפלקס, הנגיעה בשמלה, אך אלו חסרי משמעות בעניין זה, משום שאינן יורדים לשורשו של עניין.

אך, מנגד היא מסרה נתונים אחרים, שאינם מתיישבים עם חומר הראיות, כגון:

"קודם כל שאני לא באתי למשטרה **מיוזמתי**, המשטרה הגיעה אליי, אם לא היו מגיעים אליי, לא הייתי מתלוננת כנראה. התלוננתי בעקבות זה שהם באו אלי. הגעתי מספיק מוכנה, היו לי הודעות והקלטות והכל" (עמוד 22 שורה 21-23). זאת בניגוד לעדותו של רס"מ זוהר שלום, שלפיה אין ראיה בתיק החקירה המלמדת, כי המתלוננת הוזמנה לחקירה על-ידי המשטרה בעקבות רישום ה"פוסט" (עמוד 47 שורות, 8 - 22).

וכן הטענה, כי באירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם עזב את הבית, משום שחברו ש' ט' התקשר אליו ואסף אותו ברכבו. הוגשה, בהסכמה הודעת ש' ט' (ת/4) שמסר, כי הנאשם עבד אצלו יום אחד בלבד, ולאחר מכן פוטר (אגב, היה על המאשימה לברר טענה זו בראיות). הוא לא אסף את הנאשם בסמוך לבית המתלוננת (שורה 14 - 15).

וכן, התוספת המשמעותית שהגיעה רק בעדותה, שלפיה בנסיבות האישום הראשון הנאשם התחכך בגופה עד כדי הגעה **לפורקן מיני**.

יז. צפיתי בדיסק העימות שנערך בין המתלוננת לנאשם (ת/20) וניתן לומר את הדברים הבאים (למרבה הצער לא נערך תמלול):

התנהגותה של המתלוננת מתיישבת עם הרושם שהתקבל בעדותה - אסרטיביות, עוינות לנאשם, רצון לשוות לו ממד דמוני ולהוביל להפלתו.

מדובר בעימות רועש וגועש שבהחלט ממחיש את עוינותם של הצדדים.

מומלץ למי שמבקש להתרשם מן הצדדים לצפות בדיסק זה.

המתלוננת מזכירה לנאשם, כי הוא חייב כספים לאחד בשם בן צבאן, ושחיי בסכנה, והיא עושה כן על דרך **ההתרסה וההתגרות**.

המתלוננת **צועקת** תדיר על הנאשם: "**אתה תסתום את הפה**" ואומרת לו שלא יתערב. וכן מטיחה בו: "אתה אדם מסוכן".

לעתים, המתלוננת **מחייכת ואף צוחקת** באופן מופגן, לעיני הנאשם, באופן שאינו מתיישב עם הסיטואציה, ואף הנאשם פונה אליה בשאלה, משום שאינו מבין: "למה את צוחקת" וכן שואל אותה: "את נהנית לראות אותי בבית הסוהר?".

ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון מסרה את התיאור הכללי: תיארה את הסכין היפנית, **ובניגוד** לטענת הסנגור, בחקירה הנגדית (עמוד 16 שורה 23 והלאה), היא כן אזכרה שהנאשם התחכך בגופה, הגם שלא פירטה מעבר (שהגיע לפורקן): "ובזה שהוא השתפשף עלי ונישק אותי וחביק אותי".

הנאשם הגיב לטענת המתלוננת, בין השאר, "שקרנית" ושהוא בכלל לא היה אצלה בבית. וכן מסר: "ש: אתה באת אליה הביתה ? לא...ש: בכלל לא נכנסת אליה הביתה ? לא". וכן: "לא באתי אליה הביתה היא לא מעלה אותי, לא נותנת לי לעלות, רק בלילה...".

הנאשם שלל את האפשרות שתהיה הודעת מסרון שלפיה הוא מבקש ממנה להיכנס אל הבית והוסיף: "לא הייתי אצלה בבית אולי איזה שלוש חודש..."

ביחס לאירוע השני מסרה את השתלשלות האירועים, מסרה על משיכת השיער, הדגימה כיצד תפס את ידה. מסרה שחברתה א', **ירדה למטה**, משום ששמעה צעקות, ואחר עלתה עם שניהם בחזרה אל הבית.

בשלב מסוים, המתלוננת אומרת: "**ברור היא (א') ירדה למטה...כן, כן**" ואולם, בהמשך, כאשר הנאשם מוסר את גרסתו לגבי האירוע, מוסר שהמתלוננת צעקה, ניתן למצוא דברים הפוכים מפיה של המתלוננת: "הנאשם: ואז נכנסו לצד של א'...התחילה לצעוק, להשתולל, אתה לא תיגע בילדה, לא תראה אותה...המתלוננת: **אחרי שצעקתי לא', א' זה ד' תפתחי**".

כלומר, **קיימת סתירה, שלפיה טענה המתלוננת שא' ירדה למטה נוכח הצעקות**, ואז עלו שלושתם אל דירתה - למול טענתה, שא' הייתה בדירה ופתחה לשניהם את הדלת - ואם פתחה פשיטא שלא ירדה למטה.

הנאשם פונה אל המתלוננת: "תישבעי בראש של הילדה שאני משכתי לך בשיער" והמתלוננת מגיבה בחיוך.

בשלב מסוים, פונה המתלוננת אל הנאשם בקרירות: "**אתה לא יודע מה מחכה לך**".

הנאשם אישר, כי הוא הגיע אל הבניין והיה בביתה של א'.

בשלב מסוים, עולה טענת האונס, הנאשם מטיח בה שהיא מסרה תלונה נגדו על אונס והיא משיבה: "**גם היום אני עומדת עליו**" (על התלונה).

טענת המתלוננת, שלפיה הנאשם אינו משלם מזונות לילדה ועד שלא ישלם היא לא תאפשר לו להיפגש עמה נעה הלך ושוב, לאורך כל העימות.

בשלב מסוים, משמיעה המתלוננת לחוקר הקלטה של הבת, שלכאורה אומרת "**אבא מרביץ לנו**", ונראה כי השיחה של המתלוננת עם הבת, היא בדרך של **חקירה נגדית**. מעבר לכך, עולה, כי השתיים שוחחו ביניהם **קודם לכן**. הילדה אומרת: "**אמרנו כבר**". עניין זה תמוה ביותר.

מעבר לכך, עניין זה אינו משתלב עם רצונה של המתלוננת שלא לערב את הבת בסכסוך, והיא אף אומרת מפורשות: "הילדה שלי תדע הכל".

יח. התנהלותה של המתלוננת במהלך החקירה:

מזכרונות דברים שרשם החוקר רס"מ זוהר שלום ניתן ללמוד את הדברים הבאים:

ת/50 מיום 29.6.15 מתעד שיחה עם המתלוננת, במהלכה הודיעה לו, שהיא מתכוונת לגשת למרפאה ולהביא תעודה רפואית. **תעודה רפואית זו, אודות חבלותיה הנטענות, לא הוגשה לתיק בית-משפט ולא התקבלה בחקירה.**

ת/53 מיום 17.7.15 המתעד שהמתלוננת ציינה, כי היא נפגשה עם חברה בשם מ', מיד לאחר האירוע נשוא האישום השני. נשאלה מדוע לא ציינה זאת והשיבה: **"כי לא ידעה אם היא תסכים להיות מעורבת"**.

כלומר, המתלוננת מסרה למשטרה נתונים שונים, באופן סלקטיבי, **ורק לאחר שבררה את נכונות העדה להיות מעורבת.**

ת/48 מיום 21.7.15 מתעד מספר שיחות עם המתלוננת. המתלוננת מספרה מספר דברים, אך אדגיש את אלו:

"תביאו אותו מחר לפני המשפט לחקירה מרחמים עליו כאילו איזה מסכן"

וכן: "אתה מתייחס אליו יפה".

עוד ראוי לציין, כי מסרה שלא מצאה את ההודעה שלפי הטענה שלח לה הנאשם, כשהיה מחוץ לדלת ביתה, כדי שתפתח לה את הדלת.

ת/41 מיום 19.7.15 מתעד את אמרת המתלוננת, שלפי הטענה הקליטה את בתם, כמי שמוסרת שהנאשם הרביץ לה.

יט. אמרות המתלוננת במשטרה רצופות טענות נוספות נגד הנאשם, אולם אלו לא מצאו ביטוי בכתב-האישום, והדבר מדבר בעד עצמו.

כך, למשל, אזכיר את הטענה, כי ביצע בה **מעשה מגונה**, בניגוד להסכמה, מלווה בהחזקת הסכין.

כך, למשל, בנ/13 שורה 39 מסרה: **"...ובסוף נישק אותי בשפתיים בכוח ואני נשכתי אותו בשביל שלא ינשק אותי"**.

וכן, בנ/13 שורה 57 והלאה נשאלה על **חבלה שהייתה לה במותן** והשיבה: **"את המקרה עצמו אני לא זוכרת על מה**

רבתי אתו, אבל אני יודעת שהוא תקף אותי באותו זמן, אני לא זוכרת את הסיטואציה, ובגלל זה לא העליתי את זה אף פעם...אני לא הזכרתי אף פעם את המקרה כי אני לא זוכרת את הפרטים שלו בעצמי". וכן נ/ 10 שורה 30 + ת/20 (העימות) שורה 70.

הנה כי כן, כיצד זה ממהרת המתלוננת לייחס את החבלה לחובת הנאשם בעוד שהיא אינה זוכרת את הפרטים ?

וכן, יש לאזכר את הטענה, שלפיה ארב לה מחוץ לביתה, בחודש מאי 2015 - גם עניין זה לא שולב בכתב-האישום.

התנהלותה של המאשימה, בנסחה את כתב-האישום, מלמדת, **כי היא עצמה**, אינה סבורה שיש מקום לקבל את מלוא דברי המתלוננת.

כ. דיסק ופלט ת/15 במסגרתו נבדקו שיחות טלפון ממכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת, מלמד כדלקמן:

ראשית, אציין, כי במסגרת חומר הראיות הוגש דיסק, מלווה בדוח, חלקי ביותר, הכולל שני עמודי נתונים בלבד. בית-המשפט הנפיק מתוך הדיסק עשרות עמודי נתונים, ולמרבה הצער, נראה כי איש מהמדיינים לא בחן את הפלט, שכן לא הייתה התייחסות לדיסק זה במהלך ניהול ההוכחות.

אם המאשימה הגישה דיסק ופלט זה (ת/15) **כראיה**, אזי ניתן לקבוע שאין שיחה יוצאת מהנאשם אל המתלוננת ביום 22.6.15, נשוא האישום הראשון, באופן העומד **בסתירה** לעדותה, שלפיה התקשר אליה כדי שתפתח את דלתה.

כך, גם קיים חוסר נתונים מוזר ותמוה של תיעוד השיחות במכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת, לתאריכים **22.6.15 - 28.6.15**.

כא. הרושם שאותו ביקשה המתלוננת להציג בבית-המשפט, של אישה מבוהלת, החוששת מאוד מפניו של הנאשם, כמוטיב שמטרתו להסביר את התנהגותיה, אינו מתיישב גם עם ת/16 - חלופת המסרונים שהוחלפו ביניהם.

כך, ניתן למצוא בת/16 כי המתלוננת מקניטה את הנאשם, מתריסה בו אמרות כגון:

"יאללה כל היום בוכה כמו תינוק" (עמוד 2).

הנאשם כותב ומרגיש שהיא משפילה אותו בפני חברותיה (עמוד 11).

המתלוננת אומרת לו: "מתייחסים אליך יפה אתה מתרגל" (עמוד 12).

המתלוננת, שלדבריה יודעת שהנאשם אובססיבי לגביה כותבת לו בלא מורא וחשש: "אני אצא עם מי שאני רוצה" (עמוד 18).

המתלוננת טענה, כי היא חששה מאוד לחייה, ועדיין אפשרה לנאשם להוציא את בתם מן הגן, וקובעת להיפגש אתו במאפייה (עמוד 3).

ועוד כהנה וכהנה.

כב. עדותה של המתלוננת אינה מתיישבת עם עדויות והודעות שהוגשו, חלקן בלא התנגדות, ואפרט זאת בהמשך, והיא נותרה חסרה וחלולה בשל מחדלי חקירה קשים שנפלו בחקירה.

ג. עדויות נוספות:

ר' ב':

חברתן המשותפת של המתלוננת ושל א' פ', העידה (עמוד 35 שורה 25 והלאה) אודות ההתרחשות לאחר הנטען באישום השני:

המתלוננת וא' הגיעו אליה "למסיבת בריכה" (עמוד 35 שורה 25) כשהן הגיעו:

"י' הייתה מאד נסערת, שאלתי אותה מה קרה והיא אמרה שהיא פגשה את ד' ושהוא שוב בא אליה. שוב פעם טען שהוא רוצה לחזור להיות ביחד, שהוא רוצה לחזור להיות אתה והיא אמרה שהיא לא מעוניינת והתחילו צעקות בשכונה. הוא נכנס לבית של א', א' ביקשה ממנו שהוא יצא, הוא יצא מהבית ולאחר מכן, הן הגיעו אל"י הביתה וד' התקשר לי'..."

העדה **לא הייתה עדה לאירוע**, אלא סיפרה על דברים, שאותם שמעה מאת המתלוננת וא' (עמוד 36 שורה 1).

העדה תארה את המתלוננת וא' המילים: **"הן היו מאוד נסערות"** (עמוד 36 שורה 5).

גם א' סיפרה לעדה את גרסתה לאירוע (עמוד 36 שורה 13 והלאה).

עמוד 22

אישרה שהמתלוננת נותרה ללון אצלה לשישי-שבת (עמוד 36 שורה 18 והלאה).

העדה ייעצה למתלוננת לכתוב את ה"פוסט" בפייסבוק (עמוד 36 שורה 26).

העדה נשאלה האם היא יכולה להוסיף עוד פרט, וב"כ המאשימה הבהירה ברמז עבה את כוונתה: "ש...יש עוד משהו שאת יכולה לספר על המצב של י', כשהיא הגיעה אליך, גופנית ? ת: לא".

נתון זה חשוב מאוד, משום שהמתלוננת לא הראתה לחברתה את החבלות בידה - חבלות שביום 28.6.15 היא תדע להציג לחוקר המשטרה - (ת/2 שורה 25).

מעבר לכך, המתלוננת לא הציגה בפניה חבלה, שיכולה הייתה להיגרם עקב מכת האגרוף הנטענת בצלעות - מכה שזה עתה קיבלה, לפי הטענה.

אם לא הייתה המטומה להציג, אין הדבר מתיישב עם תיאור עוצמתו של האגרוף ואם כן הייתה המטומה להציג, אין הדבר מתיישב עם העובדה שהמטומה זו לא הוצגה בפני העדה.

לא זו אף זו - אם לא די בכך - המתלוננת גם לא סיפרה לעדה אודות התקיפה ביד ובמכת האגרוף.

ואכן, העדה העידה, במענה לשאלות בחקירה הנגדית: "ש: היא לא הראתה לך משהו גופני או משהו ? ת: לא. ש: גם לא סיפרה לך על אירוע של אלימות כלשהו ? ת: לא" (עמוד 39 שורות 1-4).

ודוק: המתלוננת בהחלט מסרה לעדה פרטים שונים אודות האירוע והעדה ייעצה לה להעלות את גרסתה בפוסט.

ואכן, לא מיותר יהא להפנות לעדות המתלוננת שסיפרה, כי אמרה לר' מה שאירע ולהודעתה (ת/2) שורות 40-41: "הלכנו לבריקה אצלה עם הבנות ואני סיפרתי לה כל מה שקרה וגם א' סיפרה".

ויש להדגיש, כי המתלוננת שהתה אצל חברתה, ר', למשך **השישי-שבת**, ועל כן יש להניח כי היה בידה פרק זמן ניכר לספר לה בפרטי פרטים את מה שארע.

על כן, **חריפה במיוחד** העובדה שלא סיפרה לה על התקיפה בביתה של א' ולא הציגה בפניה את החבלות ביד.

ודוק, מדובר במתלוננת שטענה, כי חששה בעבר לגשת למשטרה משום שלא היו ברשותה די ראיות, והנה, עתה, יש ברשותה, לכאורה, ראיות טובות, והיא אינה מציגה אותן לחברותיה.

מעבר לכך, אם המתלוננת לבשה באותו יום שמלה קיצית, סביר להניח שהעדה **הייתה מבחינה**, משך כל השישי-שבת, בחבלות שבידה גם מבלי שהמתלוננת תציג את החבלות בפניה באופן יזום.

לאחר הליך של ריענון זיכרון (עמוד 37 שורה 13) מסרה העדה: "י' אמרה שהוא **חטף את הילדה מהידיים שלה**" - נתון שהמתלוננת **אינה מוסרת**.

לא זו אף זו - העדה לא שמעה מפיה של המתלוננת מה אירע בביתה של המתלוננת (נסיבות האישום הראשון), כאשר לפי הטענה הנאשם איים עליה באמצעות אותו סכין.

אני מקבל את עדותה של העדה.

ראיתי בפניי, עדה המבקשת להעיד על קטע קטן, מתוך אירוע שלם, כשהיא זהירה בעדותה, וידעה להבהיר מה מקור המידע שאותו קלטה - חושיה או דברים ששמעה מהמתלוננת ומא'.

על כן, אמנם יש בעדותה הישירה והקבילה, שלפיה המתלוננת וא' הגיעו אל ביתה נסערות וספרו לה בתכופ על המפגש עם הנאשם, ולאחר מכן, הלינה של המתלוננת בביתה, משום פוטנציאל המחזק את עדות המתלוננת.

ואולם, המתלוננת יכולה הייתה להיות נסערת **רק מעצם** המפגש המפתיע עם הנאשם - גם בלא שינקוט נגדה באלימות הנטענת, ועל כן אין כל רבותא בנתון זה.

ודוק: בטרם הגיעו המתלוננת וא' אל בית העדה, המתלוננת שוחחה עמה בטלפון, ובמהלך השיחה היא לא נשמעה כה נסערת:

"ש: שדיברת עם י' בטלפון לפני שהם הגיעו, איך היא נשמעה לך? ת: היא לא ענתה לי לטלפון רק ברבע לארבע היא ענתה לטלפון ואמרה שהן בדרך אליי. ש: כשהיא ענתה לך באותו זמן, איך היא נשמעה בטלפון? ת: **רגיל**" (עמוד 40 שורות 4 - 7).

העדה תיארה את המתלוננת וא' נסערות, אך מנגד, יש בעדותה, כרסום ופגיעה ממשיים בעדות המתלוננת.

הכרסום נובע משום שהמתלוננת לא הציגה בפניה את חבלותיה, משום שכלל לא סיפרה לה שהותקפה על-ידי הנאשם בידה ובמכת אגרוף, משום שלא סיפרה לה על מקרה הסכין בביתה, ובפרט, כאשר נתון שהמתלוננת סיפרה לעדה הכל, ונשארה ללון בביתה משך השישי שבת.

מדוע הסתירה המתלוננת מן העדה פרטים מרכזיים וחשובים - כאשר מדובר במתלוננת אשר הייתה מתוסכלת בעבר מכך שלא יכולה הייתה להציג למשטרה ראיות - אתמה.

ר' מ':

חברתה של המתלוננת.

שמעה ממנה שהנאשם נהג להכותה בעבר, אך לא ראתה דבר (עמוד 41 שורה 21, עמוד 43 שורה 16-17). אין לדעת האם מדובר על מקרים שביחס אליהם ריצה הנאשם את עונשו, ולפיכך אינם מצויים בחזית המריבה של תיק זה.

מסרה עדות אודות אירוע, שתואר על-ידי המתלוננת, שהתרחש באולם האירועים בתאריך 11.6.15, במסגרתו פגשה את המתלוננת, קיבלה ממנה ₪ 250 למסיבת הרווקות, הנאשם היה במקום, ישב אתם, וכי המתלוננת "הרגישה לא בנוח מהנוכחות שלו" (עמוד 42 שורות 12-14).

לצורך הדיון, אני מוכן לקבל את עדותה של עדה זו בצורה מלאה, שכן אין לדעת כיצד עדותה תרמה לחזית המריבה, ומה האירה עדה זו את העובדות השנויות במחלוקת, נשוא האירועים הנקודתיים שאירעו לאחר יום 11.6.15, שיוחסו לנאשם באישומים הראשון והשני.

מ' ל':

בהודעתה במשטרה, שהוגשה בהסכמה (ת/54) מסרה דברים ששמעה מפיה של המתלוננת, אודות נסיבות כניסתו של הנאשם אל ביתה, בהתייחס לאישום הראשון:

"...ונכנס דרך החלון של המטבח כי אין שם חלון". (שורה 5).

כזכור, המתלוננת עצמה, לא העידה שהנאשם נכנס אל ביתה **דרך החלון**, אלא דרך הדלת, ואם מסרה למ' ל' גרסה כזו, הדברים מעידים על יכולתה של המתלוננת למסור גרסאות שונות ומופלאות לאירועים שונים.

ביחס לאירוע נשוא האישום השני, אין משקל רב לדברים שמסרה, משום שלא התברר עד תום מה מקור המידע

שספגה, ולדבריה: "**הבנתי** שא' לקחה את י' לבית שלה" (שורה 7).

אמרתה ביחס לעובדה, שהמתלוננת וא' היו נסערות (שורה 23) לא התבררה עד תום, ובהחלט אפשר שסערת הרגשות נבעה מעצם המפגש עם הנאשם.

אין כל משקל לטענה: "י' אמרה שהוא תפס אותה ביד, אני זוכרת שהיא הראתה **לנו** מה הוא עשה לה ביד" (שורה 30), משום שהמתלוננת יכולה למסור דברים שונים לחברות שונות, ואין על ערובה לרמת אמיתות הדברים שהיא מוסרת.

ואזכיר, כי ר' ב' לא העידה שהמתלוננת הראתה להן את החבלות הנטענות.

על כן, לא ברור מדוע לר' ב' לא הצגה את החבלות ואילו לעדה זו כן הציגה.

ש' נ':

הודעתו הוגשה **בלא כל התנגדות** או הסתייגות (נ/15)(עמוד 27 שורה 14 לפרוטוקול יום 29.11.15).

העד הנו **עד ראייה** לאירוע הנטען באישום השני.

והנה, מתברר, כי נמסרו בהודעה הדברים הבאים (שורה 17 והלאה): "...ואז ד' הלך אליה ובא ונישק את הילדה והיא צעקה אל תיגע בילדה, אל תיגע בילדה, **אבל לא היה שום דבר אירוע אליים**".

הנה כי כן, הדברים שהוגשו בהסכמה, אינם יכולים להתיישב עם עדות המתלוננת אודות האלימות הנטענת, בטרם עלו השניים לביתה של א', והם דווקא מתיישבים עם התיאור שמסר הנאשם בגרסאותיו ובעדותו.

אני מביא בחשבון את טענת המתלוננת, כי מדובר בעד שהוא "חבר שלו" (עמוד 31 שורה 19), אך הודעתו במשטרה הוגשה בלא כל הסתייגות ובלא שניתן היה להתרשם מעדותו.

מ' נ':

גם הודעתו הוגשה **בלא כל התנגדות** או הסתייגות (נ/16)(עמוד 27 שורה 14 לפרוטוקול יום 29.11.15).

עד זה **חזה בהתנהלות בין הנאשם למתלוננת**, נשוא האישום השני.

הוא מסר (שורה 10 והלאה):

"אני שומע רק צעקות, זה היה בכניסה לבנין שלי... זה היה ביום שישי, זה בדוק... והוא היה שמה והיא בדיוק ירדה עם הילדה ואיך שהוא התקרב היא ישר התחילה לצעוק שיעוף ממנה ושלא יתקרב לילדה..". וכן: "ש: שמעת עוד משהו או איזו טענה מצד מישהו מהם ? ת: רק אל תתקרב לילדה **והוא היה המום ועמד**" (שורה 17).

הוא נשאל והשיב מפורשות: "**הוא תקף אותה או הרביץ לה ? ת: לא. אנחנו גם לא היינו נותנים לדבר כזה לקרות לידינו**" (שורות 18-19).

כיצד דברים אלה, אשר הוגשו בהסכמה, מתיישבים עם עדות המתלוננת.

כאמור, נתונים אלה תומכים דווקא בגרסת הנאשם לאותם אירועים.

ה' ב' ש':

מסרה עדות שאינה יורדת לשורש חזית המריבה, כלומר האלימות הנטענת בכתב-האישום (עמוד 6 לפרוטוקול יום 29.11.15).

מסרה נתון שבמסגרתו נטען, כי הנאשם "**זרק עגלה כשהילדה הייתה בידיים שלה...**" (עמוד 7 שורה 1 לפרוטוקול יום 29.11.15), למרות שהמתלוננת לא מסרה טענה זו.

עניין זה, רובץ דווקא לפתחה של גרסת המתלוננת.

ד. מחדלי החקירה הרלוונטיים לאישומים הראשון, השני והשלישי:

מחדלי חקירה שונים רובצים לפתחה של חקירה זו והם פוגעים משמעותית בתזת המאשימה ומכרסמים קשות בעדות המתלוננת, כגון:

א. אי הנפקת פלטי תקשורת רלוונטיים:

המתלוננת העידה, ביחס לאישום הראשון, כי הנאשם הגיע אל ביתה "**התקשר ואמר שהוא מחוץ לדלת, תפתחי**" (עמוד 6 שורות 30 - 31).

היה על היחידה החוקרת להוציא את **פלט השיחות יוצאות/נכנסות** בכדי לברר האם נכנסה שיחה רלוונטית ואף **לאכנה** במקום.

הדברים נכונים גם ביחס לשיחת הטלפון שאותה קיבל (לפי עדות המתלוננת) הנאשם, מחברו לעבודה בעת שהנאשם היה בדירה (עמוד 7 שורות 24 - 26). ואציין, כי המתלוננת מסרה את השם ש' בעימות - ת/20 שורה 22: "הוא אמר לי **שש' בא לאסוף אותו...**" וכן בת/22 בעמוד השני בכתב-יד נמסרו פרטיו המלאים - ש' ת', בעל עסק למשאבות (הודעתו של ש' ת' הוגשה - ת/4).

התופעה, שלפיה לא הוציאה היחידה החוקרת את פלטי שיחות הטלפון של הנאשם ושל המתלוננת **חריפה מאוד**, והיא משליכה על כלל יריעת המחלוקת.

כאשר הנאשם טוען, **שכלל לא היה בדירה** באירוע נשוא האישום הראשון - **במאמץ חקירתי פשוט** - היה ניתן לאכן את שיחת הטלפון היוצאת ממנו אליה וממנו אל חברו, מעסיקו, בכדי ללמד שהיה בזירה או שלא היה.

מחדל חקירתי זה, מחייב להניח הנחת ספק, **לטובת הנאשם**, שלפיה אילו היה מוצא פלט שיחות יוצאות, הכולל איכון, היה הנתון עומד בסתירה לעדות המתלוננת.

דוגמא נוספת ניתן למצוא בעדות המתלוננת, שלפיה לאחר התקיפה, נשוא האישום השני, היא וא' הלכו לביתה של ר', והנאשם "**התחיל לשגע אותי בטלפונים**", לא עניתי לו בכלל, לא בהודעות ולא בשיחות" (עמוד 10 שורות 1 - 2). ודוק: מדובר ברישום שיחות רלוונטי ביותר, לאחר הנטען באישום השני.

מיותר לציין, כי **הפלט לא הוצא**, וכוונתי לפלט המתקבל מחברות התקשורת.

ת/15 אינו פלט תקשורת ממצה, אלא חדירה למכשיר הסלולארי **של המתלוננת** בלבד. ויצוין, כי לבית המשפט הוגש פלט **חלקי**, כאשר הנפקת מלוא הפלטים מתוך הדיסק יכולה ללמד, לכאורה, כי לא התקבלה שיחה נכנסת מהנאשם למתלוננת ביום 22.6.15, ובכך יש סתירה לטענתה הנוגעת לאישום הראשון. אם זהו הפלט המייצג, אליבא דהמאשימה, אזי יש כאן פגיעה קשה בעדותה המתלוננת.

חריף הדבר לאור העובדה שבדיסק ת/15 (הנתונים בדיסק שנבחנו על-ידי בית-המשפט) קיים חסר נתונים של ימים 22.6.15 - 28.6.15 והנפקת פלט מאת חברת התקשורת בהחלט יכול היה לשפוך אור על חסר זה.

מה פשוט היה לקבל את הפלט המדובר, שיכול היה לאשר או לסתור את עדות המתלוננת.

החוקר רס"מ זוהר שלום לא יכול היה להעניק הסבר לאי הוצאת פלטי התקשורת והשיב במילים: "**לא יודע**" (עמוד 47 שורה 20) ו"**יכול להיות. לא יודע**" (עמוד 47 שורה 29).

לא נמסר על-ידו כל הסבר המלמד על מאמץ, מחשבה או שיקול דעת חקירתיים, רלוונטיים.

אין כל הסבר חקירתי, ולו גם תקציבי, שיכול להסביר מחדל זה, במיוחד כאשר ניתן היה להסתפק בפלט החולש על מועד נקודתי ברור.

ב. אין זה ברור, מדוע לא יכולה הייתה המשטרה לשחזר את הודעות המסרונים שהוחלפו בין הנאשם למתלוננת במועדים הרלוונטיים, כלומר עובר ולאחר המתואר באישומים הראשון והשני, בחודש יוני 2015.

אמנם המתלוננת מסרה, כי הטלפון שלה נשבר (עמוד 14 שורה 26), אך הוא נמסר למשטרה וניתן היה לשחזר את התכתובות, או לפחות להציג מאמץ חקירתי **אמתי** לכך, בין השאר, בדרך של בדיקת המכשיר הסלולארי על-ידי חוקר מחשב מיומן.

ג. המשטרה לא גבתה את אמרתה הסדורה של א' פ', אשר הייתה עדת ראייה למרבית ההתרחשות הרלוונטית נשוא האישום השני.

אכן, במסגרת ניהול ההוכחות, הוגשו זיכרונות דברים המלמדים על ניסיונות שונים לגבות את הודעתה (עדות רס"ר שירה ביאר - עמוד 44 שורה 7).

בת/14 (ראה הבהרה בת/31 אודות הבלבול בין שמה של א' לשם סיגל שנרשם בדוח) מתאר רס"מ רם אל-חי ניסיון מתאריך 6.7.15 לגבות את הודעת א' פ'. הניסיון כשל, לאחר שא' הבהירה את התנגדותה הן במילים רמות והן במעשים נחרצים, שיצאו מכל פרופורציה, כמתואר בדוח.

בת/26 מתארת החוקרת רס"ר שירה ביאר, בסעיף 2 את שיחתה עם א' פ', ואת הניסיונות לזמנה לחקירה. א' סירבה בתוקף. אגב, בתוך כך, דווקא שללה את הטענה, כי שמעה או ראתה אלימות, ומנגד אישרה את האיום ברצח בדירה (איני מביא זאת בחשבון שכן מדובר בעדות מפי השמועה).

בת/39 מתאר החוקר זוהר שלום ניסיון לשוחח עם א' מיום 29.6.15 "מטלפון מזוהה" ושוב נתקל בסירוב.

וכן, ראו הדברים שכתבה א', המלמדים על חוסר רצונה למסור עדות במסרון למתלוננת (ת/19).

אמנם נעשו ניסיונות לקבל את גרסתה של א', אך בכולם יצרו עמה השוטרים קשר, תוך שהם מזדהים כשוטרים ומציגים את בקשתם בתור שכאלה.

יכולה הייתה המשטרה לבצע מעשים נוספים, להפעיל **ממד של תחכום**, לבצע תרגיל חקירתי ולא להיאחז בדרך החקירה השגורה, השקופה, לקבלת הגרסה.

ודוק: מדובר בעדה **רבת חשיבות**, שאין למהר ולהרים ידיים בכל הקשור לאפשרות לקבל את גרסתה.

עדה מסוג זה - המשטרה אינה יוצאת ידי חובתה ברישום זיכרונות דברים אודות ניסיונותיה.

ד. לא נערך חיפוש ברשות הנאשם, ובכלל זה כדי למצוא את הסכין המתוארת.

החוקר רס"מ זוהר שלום לא העניק הסבר לכך: "ש: חיפשו אצלו בכלל? ת: **לא יודע לומר**. ש: אפילו לא נשאל על הסכין הזו. ת: הוא נשאל על איומים בסכין. ש: אבל לא נשאל אם יש ברשותו סכין. ת: לא יודע לענות. הוא נשאל על איומים בסכין" (עמוד 48 שורות 11 - 15).

באותו הקשר, מעסיקו של הנאשם, ש' ט', לא נשאל שאלה אחת, כגון האם הנאשם נוהג להשתמש בסכין המתוארת, לצרכי עבודתו, האם אי פעם ראה ברשותו סכין כמתואר וכיוצ"ב (ת/4).

ה. לא גבו את עדותם של שני שכניה של המתלוננת.

כזכור, המתלוננת העידה, כי הנאשם נכנס לדירתה, **בד בבד, עם שכניה**, שנכנסו לדירתם.

שוב, ניתן למצוא ניסיון **פורמאלי** לגבות הודעה רלוונטית (ת/12), מבלי שיעשה מאמץ מוגבר, מעבר לרגיל, ואף חכם, לקבל את הגרסה, כאשר מדובר בעדות חשובה, שבכוחה לשפוך אור על שאלה שנויה במחלוקת - **האם הנאשם בכלל הגיע לדירת המתלוננת.**

ו. לא גבו עדות של עדת ראייה לנטען באישום השני.

המתלוננת העידה: "ש: מי ראה את זה ? ת: רק **שכנה אחת** שהייתה למטה והיא לא מוכנה להעיד" (עמוד 31 שורה 14).

לא נעשה מאמץ חקירתי ממשי לגבות את הודעת אותה עדה.

ודוק, שוב אנו רואים שהמתלוננת כבר יודעת **מי מוכן להעיד ומי אינו מוכן**, משל ערכה חקירה פרטית, משל עצמה - חקירה שהיא חיצונית לחקירת המשטרה.

ה. האישום השלישי:

סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב - 1982 קובע: "המשתמש במיתקן בזק באופן **שיש בו כדי** לפגוע, להפחיד, **להטריד**, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו מאסר שלוש שנים".

ראיה העומדת בפני עצמה הנוגעת לאישום זה היא ת/16, שהינו פלט המסרונים שהוחלפו בין הצדדים, ואשר הוגש בהסכמה.

יחד עם זאת, אזכיר את **עדות המתלוננת**, כי לעתים השיבה לנאשם בדרך נחמדה, ואף ניסתה **לדובבו בצורה מכוונת**.

(עמוד 14 שורה 10 והלאה): "אני מסבירה בזה שהיו לנו תקופות שהיינו מדברים והגענו למצב שנישאר **חברים טובים** בשביל הילדה. אני בשביל הילדה שלי אעשה הכל...הגענו למצבים, כן שמרנו בשביל הילדה, **אני הייתי מוכנה להיות אתו במגעים של חברות, ידידות, לא מעבר לזה**..."

בהודעתה ת/22 בשורות 15-16 מסרה:

"לטלפון שהוא מתקשר אלי מחסום אני לא עונה אבל להודעות אני **עונה בשביל לדובב אותו** שיהיה לי מה להראות למשטרה".

אכן, המתלוננת אישרה בעדותה שנהגה לדובב את הנאשם:

"מן **הסתם ליום מן הימים**, כמו עכשיו. אם אני באה לבית-משפט, או למשטרה ואין לי מספיק הוכחות, אין לי מה לעשות עם זה" (עמוד 32 שורות 29-30).

המתלוננת העידה:

"ש: יכול להיות שאת ביקשת שיתקשר אלייך בגלל הילדה ? ת: לא. אבי ביקש ממני שאתקשר אליו, כי הילדה לא רוצה לדבר אתו. אמרתי אין בעיה שיתקשר, אני שמה את הטלפון על רמקול ואם היא תרצה שתדבר ואם לא אז לא". (עמוד 34 שורות 11 - 13).

די בעדותה של המתלוננת, אשר תיארה את מניעת השונים לשמירה על קשר טלפוני עם הנאשם, בכדי לשלול את טענת ההטרדה, שהרי היה זה, מבחינתה, קשר רצוני.

הטרדה אינה דרה בכפיפה אחת עם חפץ נפש, גם אם הוא מונע ממניעים זרים או תועלתניים.

אציין פעם נוספת, כי הוגש לתיק בית-המשפט דיסק ופלט שסומן ת/15 במסגרתו נבדקו שיחות טלפון ממכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת. במסגרת חומר הראיות הוגש הדיסק, מלווה בדוח, חלקי ביותר, הכולל שני עמודי נתונים בלבד. בית-המשפט הנפיק מתוך הדיסק עשרות עמודי נתונים, ולמרבה הצער, נראה כי איש מהמדיינים לא בחן את הפלט.

אפנה בעניין זה לנתונים כפי שהצגתי בדיון בעדותה של המתלוננת.

אבהיר, כי מהפלט שאותו הוציא בית-המשפט ניתן ללמוד כי המתלוננת, אף היא, מרבה להתקשר אל הנאשם, ואף שיחות רבות שהנאשם אינו עונה להן.

פלט זה הציג את הדברים באור שונה לגמרי, מכפי שהוצג על-ידי המאשימה.

די אם אביא לדוגמא (פלט שהוציא בית-המשפט מתוך דיסק ת/15), את תאריך 7.6.15 החל משעה 23:18 ועד 23:25 רצף של כעשר שיחות יוצאות מהמתלוננת אל הנאשם, שלא נענו. וזאת דוגמא בלבד (קיימות שיחות גם מהנאשם אל המתלוננת). ולא מיותר יהא להפנות לתאריך 9.6.15 שם ניתן למצוא חמש שיחות רצופות מן המתלוננת אליו.

הנאשם בת/1 - הודעתו במשטרה מתאריך 27.7.15 מסר:

אישר כי נהג לשוחח עם המתלוננת בטלפון וששלח לה הודעות מסרונים.

לטענתו, דפוס שיחות ומסרונים כזה: "זה כל הזמן היה ככה אני והיא" (שורה 40). ואכן, אין לשלול טענה זו.

לדבריו, ההודעות, שבהן רשמה לו שנמאס לה, ושיחדל לשלוח לה מסרונים זה: "היא תמיד מכסה את עצמה ומכינה את עצמה למשטרה" (שורה 53).

הנאשם העיד דברים דומים אודות דפוס ההתקשרות שרווח בינו ובין המתלוננת והוסיף: "אני אומר שאהבתי אותה בתקופה הזו והיא אהבה אותי והיינו בקשר" (עמוד 23 שורה 19 לפרוטוקול יום 29.11.15).

כלומר, עדות המתלוננת מתיישבת, בעניין זה, עם גרסתו זו של הנאשם.

על כן, יש לקרוא את הדברים שכתבה המתלוננת בת/16 בצורה חשדנית, זהירה, בחוכמה רבה, ולתהות גם על הכוונות שמעבר למילים הנכתבות.

פלט המסרונים כולל מסרונים מתאריך 24.3.15 ועד 15.6.15.

המאשימה ייחסה אישום רק למסרונים שבין החודשים אפריל - מאי 2015.

ואכן, עיון במסרונים שבחודש מרץ 2015 מלמד, כי הנאשם והמתלוננת משוחחים ביניהם, בלא שניתן לטעון, כי צד זה או אחר הביע את אי רצונו בשיחות, ודווקא ניתן למצוא לעתים את המתלוננת מאיצה בנאשם "תקשר" ו - "תענה רגע" והוא משיב: "אין לי קליטה..."

עוד ניתן לראות בחודש מרץ (שלא יוחס לנאשם בכתב-האישום) דפוס פעולה דומה. כך, רושמת המתלוננת לנאשם בתאריך 28.3.15: "תמות כבר גמרת לי על החיים" וכן: "ככה יהיה לי שקט". הנאשם שואל "למה". ובהמשך, יש מסרונים בעלי אופי "רגיל". כלומר, גם בחודש מרץ ניתן למצוא מסרונים המלמדים על חוסר רצונה הלכאורי של המתלוננת בקשר, ומיד מסרונים המעבירים מסר הפוך, כפול, שבכוחו לבלבל.

מהו השלב, בחודש אפריל, שבו החליטה המאשימה, כי מכאן ולעתיד מדובר בשיחות בעלות אופי מטריד - אין לדעת.

דו-שיח המסרונים, בין השניים נמשך עד ה - 24.3.15, הנאשם מברך את המתלוננת "לילה טוב", ואף אומר שהוא אוהב אותה ואת הילדה.

לאחר מכן, אל תוך חודש אפריל, ניתן לראות רצף של הודעות מצדו של הנאשם - בלא תגובה של המתלוננת.

לאחר חלוף מספר ימים (ניתן לראות את יום ה - 8.4.15) המתלוננת משיבה לו.

המאשימה מתארת בעובדה מספר 2 לאישום זה, את שיחות יום 8.4.15, אך ניתן למצוא גם בזמן שלאחר מכן, כי המתלוננת **משיבה לו**, למרות שרוב המסרונים נשלחו ממנו אליה.

אפנה לתאריך **15.4.15** שם היא מברכת אותו "**לילה טוב**" וליום 16.4.15 וכן לתאריך 18.4.15, שם ניתן ללמוד על ריבוי מסרונים ממנו אליה, כאשר נראה כי אמנם היא משיבה לו בחוסר עניין, אך **אין נקודת זמן שבו היא מבהירה לו חד-משמעית שהיא מבקשת שיחדל**, ואינה רוצה שימשיך ויצור עמה קשר.

בתאריך 18.4.15 בשעה 01:17 היא כותבת לו: "**די, ישנה** (לב)", אך לא רושמת לו **שאינה רוצה שיצור איתה קשר עתידי**. אכן, הנאשם ממשיך לשלוח מסרונים ברצף.

והנה, בתאריך **18.4.15** שעה 15:26 דווקא היא רושמת לו: "**נו, מה, תענה, מפגר**", והיא מגיבה על תמונות של הילדה, שכנראה הוא שלח לה במילים: "**יפות קטלוג**" ו- "**בן פורת יוסף**".

הכך תרשום לנאשם מי שרוצה להפסיק קשר טלפוני מטריד ?

בימי אפריל הבאים, יש רצף רב של מסרונים, שנשלחו מן הנאשם אל המתלוננת, בלא שהיא משיבה לו עד יום 22.4.15. בתאריך זה, נראה כי המתלוננת כועסת על הנאשם, אשר מתעניין בחייה הפרטיים (הנאשם מסביר כי הוא מקנא לה), והיא מטיחה בו: "**נכנס לי לוורידים**" ו"אתה חושב שאני בבעלותך". הנאשם משיב לה: "הלוואי היית בבעלותי, **אני יעשה הכול למענך**".

בתאריך 23.4.15, ניתן ללמוד, כי השניים משוחחים ביניהם על האפשרות, כי הנאשם ירכוש לה טלפון סלולארי, והמתלוננת מוסרת לו מידע על דגם הטלפון שהיא מבקשת (עמודים 18 - 19).

השניים מחליפים מסרונים הדדים ובתאריך 23.4.15, הנאשם רושם שהוא אוהב את המתלוננת. המתלוננת משיבה לו: "למה יש מישהי שאהבה אותך כמוני ונתנה לך מה שאני נתתי".

בתאריך 23.4.15 הנאשם שואל את המתלוננת מה בקשתה, כנראה ליום הולדתה, שיהיה למחרת, והיא משיבה לו: "**ספונסר מיליונר וסיבוב בכיכר המדינה עם ויזה פתוחה**". הנאשם משיב לה שהוא **לא יחסיר ממנה דבר**, והיא משיבה לו: "אמרתי לך ואני אגיד לך תמיד, אם לא יבוא הגבר שיעשה אותי מלכה ושאני אחיה טוב, אני אמשך להיות לבד".

כלומר, השניים יוצרים קשר של מסרונים והמתלוננת משתפת פעולה בעניין זה.

בתאריך 24.4.15 המתלוננת אומרת לנאשם **שר' אצלה והן אוכלות וכו'.**

בהמשך, עד ה - 1.5.15 ניתן למצוא דפוס, שבמסגרתו הנאשם שולח מסרונים רבים, והמתלוננת, אינה מרבה להשיב, ואם היא משיבה אז עושה כן במילה אחת, כגון "כן", או שאומרת לו "לילה טוב".

בתחילת מאי 2015, שוב ניתן למצוא רצף של מסרונים ממנו אליה, כאשר היא עונה בצמצום, במיעוט, אך **עדיין עונה**, ולעתים מקניטה אותו, כגון: **"איך אני אוהבת את זה שאתה חושב שאתה חכם"**. (כגון ביום 3.5.15).

בתאריך 6.5.15 כותב הנאשם למתלוננת שהוא רוצה לקחת את בתם. היא משיבה לו: **"ואם אתה חושב שאתה יכול לקחת את הילדה, אתה טועה. לא מעניין אותך"**. וכן אומרת: **"מעניין, כל פעם שמבטיח כסף, פתאום חטפו אותו ניסו להוריד אותו"**.

בתאריך 6.5.15 ניתן למצוא את ההודעות הבאות, שאותן שלחה המתלוננת לנאשם (ודוק: יש להן השלכות גם כחלק משיקולים הנוגעים לגרסתה ביחס לאישומים הראשון והשני):

"שקרו, שקרו, שקרו"

"לא צריך כלום, אני יסתדר, ת'משחק שלך לא איתי"

"מהיום, אתה תראה מי זאת י' מבטיחה לך"

"ניפגש בבית משפט"

הפעם היחידה שבה ניתן למצוא את המתלוננת, לכאורה, מבהירה לנאשם, מילולית, כי אינה רוצה עמו קשר זה המשפט הבא שאותו כתבה לו ביום 9.5.15: **"לא להתקשר אלי, ולא לפנות אלי, אפילו ברחוב, מבחינתי אתה אדם זר"**. וכן רשמה: **"יותר מאויב"**.

לכאורה, משלב זה, לפנינו כתיבה חד-משמעית שבמסגרתה מבקשת המתלוננת שהנאשם יחדל מליצור עמה קשר.

ואולם, בהמשך, בתאריכים **10.5.15 - 12.5.15** המתלוננת **משיבה** לו במסרונים נוספים, הגם שנראה כי אינה רוצה לנהל עמו דו-שיח ממושך של מסרונים.

בתאריך 11.5.15 הנאשם שואל את המתלוננת: **"בוקר טוב, לקחת את מיהל לגן"**. בהמשך, בשעות הלילה היא משיבה לו: **"לילה לבן רק עכשיו הילדה עלתה למיטה"**

בתאריך 13.5.15 המתלוננת באה אל הנאשם בטרוניה: **"תמשיך לסנן"**. הוא משיב: **"לילה טוב אהבת חיי, מת עלייך נשמה שלי"**.

והנה, בתאריך **17.5.15** שואלת המתלוננת את הנאשם **מתי יחזור אליה** (במסרון), הוא משיב לה שהוא בשיעור תורה, היא משיבה לו שהבינה ושואלת **"מתי אתה מסיים"**. והיא משיבה לו: **"בני צדיק"**. בהמשך, כותבת לו: **"אני לא מתכוונת לריב אתך, אתה לא חייב לי כלום, והחלטתי שאני לא רוצה ממך כלום, נישאר ידידים וזהו, לילה טוב"**.

כלומר, גם לאחר שהיא מבהירה לו, לכאורה חד-משמעית, שאינה רוצה קשר, היא ממשיכה לכתוב לו.

בתאריך 19.5.15, שואל הנאשם את המתלוננת מדוע אין היא עונה לו והיא משיבה לו: **"על כלום, מחכה לי מחוץ לדלת בבוקר, לא נותן לי ללכת לעבודה"**. השיחה סבה על כסף, שכנראה הנאשם היה אמור להביא למתלוננת, ניכר כי היא נרגזת, והיא רושמת לו: **"וחוץ מזה הכול מוקלט, לא תוכל לעבוד על שום פוליגרף"**.

וכן: **"תמות, אין דיי, נמאס לי שאני צריכה לחיות בפחד"**.

הנאשם מתעניין האם היא נגשה למשטרה, ושואל **"אני רוצה רק לדעת על מה"**. המתלוננת משיבה: **"על זה שאתה לא מרפה ממני"**. וכן: **"ואתה לא תגיד לי עם מי ללכת ומה לעשות"** וכן: **"אף אחד לא יחכה לי מחוץ לבית"** וכן: **"עכשיו אני גם צריכה לפחד לצאת מהבית יופי עברתי בית שיהיה לי שקט"**.

לאחר שהנאשם כותב למתלוננת: "לפחות אני יודע איפה אני עומד עכשיו" המתלוננת משיבה לנאשם: "אל תעמוד, הפעם אתה תשב, כמו שצריך, הכל מוקלט".

המתלוננת רושמת לנאשם, מדוע הוא חוששת ממנו, ולמרות שהוא כותב לה שאין לה ממה, היא משיבה: **"מה אתה אומר, אתה מחכה לי מחוץ לבית ובא איתי עד לעבודה, רב איתי ברחוב ואני לא צריכה לפחד"**. הנאשם כותב לה כמתנצל: **"לא, במיהל זה לא יקרה יותר, במיהל"**.

בהמשך, שיחות אותו היום (19.5.15) מבטיח הנאשם למתלוננת: **"בחיים אני לא יעשה לך רע, בחיים, י"** וכן: **"אני בחיים לא יפגע בך..."**. המתלוננת משיבה: **"...אני ממש לא צוחקת, אני הולכת לבשארי (קצין המודיעין - מ.מ), נמאס לי"**.

בהמשך, בתאריכים 20.5.15 - 21.5.15 הנאשם ממשיך לשלוח מסרונים, חלקם מתנצלים, שוב רושם **"אני אוהב אותך, בחיים אני לא יעשה או אתן שיעשו לך משהו רק..."** והמתלוננת אינה משיבה.

ואחרי כל הדברים האלה, שוב, בתאריך 24.5.15 כותבת המתלוננת לנאשם שהיא **"מכינה לילדה אוכל"**. הנאשם שואל: "מה את מכינה לה?" והיא משיבה: **"פתיתים"**. הנאשם מבקש שתשאיר לו קצת פתיתים ושלא תזרוק אם יישאר.

אם המתלוננת מוטרדת מן הנאשם, מבקשת כי יחדל מליצור עמה קשר, מדוע כותבת לו שהכינה פתיתים לילדה?

וכן, המתלוננת רושמת לנאשם "הכל מוקלט, הפעם לא תוכל לעבוד על שום פוליגרף". משלב זה, ניתן ללמוד על מסרונים מעושים, מלאכותיים, שמלמדים על רצון למשוך את הנאשם בלשונו.

בהמשך, בתחילת חודש יוני שולח הנאשם למתלוננת מסרונים שונים, שואל מדוע אינה משיבה לו וכיוצ"ב, אולם, כאמור, ת/15 (הדיסק) **מלמד על שיחות טלפון רבות מהמתלוננת אל הנאשם שרבות מהן לא נענו דווקא על-ידו.**

בדיקת קפדנית של המסרונים, באספקלריית מערכת היחסים החריגה, הבעייתית, בין הנאשם למתלוננת, אשר יודעת עליות ומורדות, לפי מצבי רוח, נוכח הוויכוח על ראיית הילדה, ולאור הראיות הקיימות בתיק, מלמדת, כי דפוס המסרונים שעולה מת/16 בהחלט מאפיין מערכת יחסים בעייתית זו.

אכן, הנאשם מרבה לשלוח מסרונים, גם בשעות לילה מאוחרות, אולם המתלוננת לא הבהירה לו מעולם, באופן ברור, חד ופסקני, כי מכאן ולהבא, היא אינה רוצה עוד שיתקשר אליה, או שיצור עמה כל קשר, וכי הוא מטריד את חייה, וגם כאשר כתבה דברים ברוח זו, תמיד חזרה והשיבה למסרונים שנשלחו אליה ממנו.

העובדה שרוב המסרונים נשלחו ממנו אליה, ולעתים בשעות לא נוחות, אינה מובילה למסקנה כי מדובר מסרונים בעלי אופי מטריד.

הרוב בעניין זה אינו מהווה ראייה מכרעת, אלא התוכן, ההתנהלות ותשובות המתלוננת.

ולא מיותר יהא לאזכר את אותו מחדל חקירתי הנוגע להוצאת פלטי השיחות בין הנאשם למתלוננת, המשפיע גם על אישום זה.

לאור בחינת הדיסק (ת/15), פלט המסרונים (ת/16) וגרסאות הצדדים, המסקנה היא שאין ראיות, כנדרש בפלילים, המלמדות, שהנאשם שלח למתלוננת את רצף המסרונים כדי להטרידה, מבלי שהייתה לו צפייה סבירה, כי היא תשיב לו, או שהיא מעוניינת בנתק חד ומוחלט ממנו.

ו. האישום הרביעי:

בעניין זה, העיד השוטר **אבינועם בשארי**, אשר מסר את דוח הפעולה **ת/24** ואת הזכ"ד ת/25 וכן שרטט היכן ראה את הנאשם בעת שהלה נמלט מפניו (נ/9).

בדוח הפעולה ת/25 נרשם, כי בתאריך 14.7.15 בשעה 17:00 הוא חיפש את הנאשם, הבחין בו הולך על המדרכה, היה במרחק של כ- 10 מטר ממנו, הנאשם הבחין בו וצוין: **"הוא מכיר אותי היטב"**, השוטר צעק לעבר הנאשם, **"ד' תעצור"**, ואז הוא פתח במנוסה. רדפתי אחריו, תוך כדי קשר עין...". הנאשם הצליח להימלט מפניו.

הזכ"ד ת/25 מתאריך 21.7.15 מתאר השוטר את ניסיונות האיתור של הנאשם.

יש לשם לב, שהשוטר מציין, כי **לדעתו** הנאשם הבחין בו וזיהה אותו (בדוח נרשם: "הוא הבחין בי" אך זו מסקנה בלבד), כי הוא מכיר אותו, אך כאשר הנאשם נמלט מפניו, השוטר צעק לו **"ד' תעצור"** ולא צעק לעברו - **עצור - זו משטרה** וכיוצ"ב.

בחקירה הנגדית השיב (עמוד 35 שורות 2 והלאה), כי **לא היה לבוש מדי משטרה**:

"ש: אתה עבדת על **אזרחי**? ת: כן. ש: עם איזה רכב? ת: **רכב פרטי שלי**. ש: בשום מצב שאני לא יכול לזהות שמדובר ברכב? ת: **מי שלא מכיר - לא**".

הנאשם בעדותו ובחקירתו במשטרה (ת/21) אישר כי הוא מכיר את החוקר אבינועם בשארי ומסר (שורה 167 והלאה):

"ש: האם אתה מכיר את אבינועם בשארי? ת: **ברור שאני מכיר אותו**. ש: ספר לי מה קרה ביום שלישי האחרון בתאריך 14.7.15 עם אבינועם בשארי? ת: שום. ש: לפי חומר החקירה...אבינועם...הבחין בכך...צעק לך לעצור, ואתה החלת במנוסה רגלית...ת: מה שקרה זה שאני עובר בחבצלת, הייתה לי ביד שקית של בגדים ואז **ראיתי מאזדה 6 כחולה עוצר, עם חרקות, לא ידעתי שזה בכלל בשארי או משטרה זה רכב רגיל, חשבתי שרוצים לבוא עלי לתקוף אותי ומיד ברחתי מהמקום**, רק אח"כ ידעתי שזה משטרה, השכן אמר לי שבשארי שאל עלי".

וכן: "באימא שלי שלא שמעתי ולא ראיתי אותו רק אחרי איזה שלוש או ארבע שעות אמרו לי שבשארי חיפש אותי. ש: אם כך מדוע לא התייצבת במשטרה? ת: כי פחדתי כל פעם היא עושה לי את זה" (שורה 183 והלאה).

אציין, כי קיימות ראיות, ובכלל זה בעדות ואמרות המתלוננת, המלמדות, כי הנאשם **חב חובות כספיים שונים**, לגורמים שונים, ולפיכך גרסתו של הנאשם סבירה. כך, למשל, בעימות (ת/20) מטיחה המתלוננת בנאשם: **"תגיד תודה שאתה פה למה אם לא בן סבן כבר מזמן רוצח אותך על הכספים שאתה חייב לו"** (שורה 6).

ודוק: **בתרשים נ/9** שאותו ערך השוטר, הוא מיקם את עצמו ואת הנאשם, **בתחילת** המרדף (עמוד 35 שורות 8 - 14) כאשר הנאשם בתנועה ממנו והלאה, **בבריחה, כלומר כאשר גבו אל השוטר**. הנתון מתיישב עם עדותו של הנאשם: **"הייתי עם הגב אליו, לא ראיתי אותו בכלל**. אחרי זה הבנתי שזה אבינועם בשארי" (עמוד 14 שורה 32 לפרוטוקול יום 29.11.15).

מצב הדברים שתואר לעיל, מקים ספק האם הנאשם נמלט מפני שוטר אשר הורה לו לעצור, ביודעו כי מדובר בשוטר הממלא תפקידו כדין, או שמא חשב, כי מאן דהוא אחר, שממנו חשש, מבקש לתפוס אותו, בלא שהבחין כי מדובר בשוטר.

בנסיבות אלה, לא ניתן לומר כי הנאשם הפריע לשוטר במילוי תפקידו.

ז. עדות הנאשם:

הנאשם העיד ותיאר לבית-המשפט את הקשר שלו עם המתלוננת (עמוד 10 והלאה לפרוטוקול יום 29.11.15).

בהחלט התקבל הרושם, כי בינו למתלוננת שררה מערכת יחסים חריגה ביותר, וחריגות זו חייבת ללוות את כל הליך שקילת הראיות במסגרת תיק זה.

בכל הקשור למיוחס לו באישום הראשון העיד: "שמעתי שהיא סיפרה שהייתי אצלה בבית - זה לא היה ולא נברא, **לא הייתי אצלה בבית**" (עמוד 12 שורה 7 + שורות 14 - 15 לפרוטוקול יום 29.11.15).

מסר את עדותו ביחס לנסיבות הנטענות באישום השני (עמוד 12 שורה 19 והלאה לפרוטוקול יום 29.11.5). הוא פגש אותה, היא החלה לצעוק "אתה לא תיגע בילדה" וכיוצ"ב. השניים עלו לביתה של א', שלל את הטענה, כי בביתה של א' חבט בה במכת אגרוף (עמוד 13 שורה 3 לפרוטוקול יום 29.11.15).

העיד על דפוס ההתקשרויות בינו ובין המתלוננת (עמוד 13 שורה 9, עמוד 14 שורה 11 והלאה לפרוטוקול יום 29.11.15).

הסביר מדוע הסתתר מהמשטרה "כי פחדתי. כל פעם היא הורסת ועוצרת לי את החיים" (עמוד 13 שורה 22 לפרוטוקול יום 29.11.15).

תיאר את ההתרחשויות נשוא האישום הרביעי, ולדבריו לא זיהה את השוטר, אלא חשב כי מאן דהוא אחר רודף אחריו על רקע חובותיו בשוק האפור (עמוד 14 שורה 32 לפרוטוקול יום 29.11.15).

הנאשם מסר בהודעותיו, בין השאר, את הדברים הבאים:

ת/21 - הודעתו מתאריך 16.7.15:

המתלוננת מעלילה עליו, משום שטוענת שהוא הבטיח לה כסף, ומאיימת עליו שלא יראה את בתם (שורות 15-16).

ביחס לאירוע נשוא האישום השני (שורה 21 והלאה):

"ואז ביום שישי היא ירדה מהבית, בדיוק היא הלכה לא' ואני בא ממולה איך שהיא יצאה מהכניסה נתקלתי בה ראיתי את הילדה שלי היו שם אנשים באתי לנשק את הילדה שלי **שלא ראיתי כשבעיים** ואז היא צרחה עלי אל תיגע בילדה, אל תתקרב אלי ליד אנשים בלי כסף אתה לא תראה את הילדה. ואני אומר לה י' למה את צועקת ואז היא אמרה לי אתה תראה את הילדה רק במרכז קשר, עלינו לא' זה היה במדרגות ואני אומר לא' תראי מה היא עושה סתם צועקת למה לסבך אותי וכל זה א' רואה שהיא צועקת, משתוללת הכל ואני עוד צוחק אתה ואז א' אמרה לי ד' כפרה עליך תן לילדות לאכול ואז הלכתי משם, דיברתי אתה בטלפון, יום שישי בערב, אני התקשרתי אליה ושאלתי למה את מתנהגת ככה, היא אומרת לי זהו הפעם אני אעשה לזה סוף ואז שאלתי אותה על מה היא אומרת לי על כלום לי לא מבטיחים ולא מקיימים על זה שהילדה לא הלכה למסיבת סיום אתה תשלם ביוקר...".

בהמשך, הכחיש את הטענות כי נקט כלפי המתלוננת באלימות או איים עליה (שורה 119 והלאה).

אישר, כי שהה באולם האירועים, ראה את המתלוננת, שוחח עמה ונתן לה 300 ש"ח (שורה 38 והלאה). לדבריו, לא היה משהו חריג "אדרבה צחקנו, הבאתי לה כסף..." (שורה 60).

ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון (שורה 96 והלאה) הכחיש שהיה בביתה של המתלוננת: "לא באתי אליה בכלל ורק ביום שישי ראיתי אותה במקרה וזה הסיפור עם א'..." (שורה 103).

לא כפי שהציג הסנגור בחקירה הנגדית (עמוד 48 שורה 12) בהחלט הוצגה בפניו הטענה: "ש: לדבריה באותו יום שני הגעת אליה הביתה נכנסת פנימה בטענה שאתה רוצה להביא לה כסף ואז הוצאת סכין יפנית עם עבה כשהיא מלופפת עם דבק שחור ואיימת עליה "זהו הרגע שחיכיתי לו פעם אחת אחרונה להיכנס אלייך הביתה והיום זה נגמר". זה נכון? ת: בילדה שלי **שלא הייתי אצלה בבית** וזה לא קרה ושבוע לפני זה לא דברנו בכלל אתה יכול לבדוק לא דברתי אתה בכלל גם לא בטלפון".

הוצגה בפני הנאשם הטענה כי נצמד אל המתלוננת ותגובתו (שורה 113):

"לא היה ולא נברא, שום דבר, פעם אחרונה שהייתי אצלה בבית ה היה בערך חודש לפני אותו יום שישי, שמרתי על הילדה כי היא בקשה כי הייתה צריכה ללכת לעבודה".

ת/1 - הודעתו מתאריך 27.7.15:

אישר כי נהג לשוחח עם המתלוננת בטלפון וששלח לה הודעות מסרונים.

לטענתו, דפוס שיחות ומסרונים כזה: "זה כל הזמן היה ככה אני והיא" (שורה 40).

לדבריו, ההודעות שבהן רשמה לו שנמאס לה, ושיחדל לשלוח לה מסרונים זה: "היא תמיד מכסה את עצמה ומכינה את עצמה למשטרה" (שורה 53).

הימלטותו של הנאשם מן החקירה:

הנאשם נמלט מן החקירה, עד אשר נעצר בתאריך 16.7.15 (ת/11).

קיימים דוחות שונים שבהם מציינים השוטרים את ניסיונותיהם לאתר את הנאשם (ת/27 מיום 30.6.15, ת/28 מיום 1.7.15, ת/9 מיום 7.7.15, ת/37 מיום 13.7.15, ת/14 מיום 14.7.15 ועוד).

נראה כי הנאשם התגורר באותה התקופה אצל אליהו קבלה (ת/3). לדברי אליהו קבלה, סיפר לו הנאשם כי "יש לו צרות עם האישה (אך לא פירט מהן הצרות המדוברות, ולפיכך אין כאן שום הודיה - מ.מ.)...ואין לו איפה לישון, ואז הוא שאל האם הוא יכול לישון אצלי..." (שורות 13 - 14). כמו כן, מסר: "ש: האם במהלך, האם הוא סיפר לך כי הוא בברחה מהמשטרה? ת: לא סיפר, ואם הייתי יודע בטוח שלא הייתי נותן לו לישון אצלי..." (שורות 22 - 23).

הנאשם הסביר, כי תחילה הוא לא ידע שהוא דרוש לחקירה, אך לאחר מכן נודע לו (ת/21 שורה 157 והלאה): "לא ידעתי, ואחרי זה שידעתי אמרתי מה כל פעם היא תעשה לי את זה ולהוכיח לכם שהיא שקרנית ואין כלום הנה הייתי כל הזמן הזה בחוץ ולא עושה כלום...לא התקשרתי אליה ולא חיפשתי אליה ולא שום דבר..."

הנאשם אישר, כי ידע כשבוע לאחר המקרה, שהמשטרה מחפשת אחריו (ת/21 שורה 161). הוא הסביר שלא התייצב במשטרה: "כי פחדתי שיעצרו אותי, כל פעם היא עושה לי את זה משביתה לי את החיים אני צריך להתפרנס אני גר ברחוב...". ואכן, יש יסוד לחששו זה של הנאשם.

הנאשם מסר עדות ברוח זו, והסביר כי לא התייצב במשטרה: "כי פחדתי. אמרתי את זה גם בחקירה. פחדתי שהיא

עוצרת לי את החיים כל הזמן" (עמוד 15 שורה 11 לפרוטוקול יום 29.11.15).

אכן, לאור, רצף התלונות שהגישה המתלוננת נגד הנאשם, אשר הובילו למעצרו, חששו זה של הנאשם, אינו תלוש מציאות, ואין בו משום התנהגות מפלילה.

לא מצאתי בחקירתו הנגדית של הנאשם כל סתירה, פרכה או דבר שקר, היורדים לשורשו של עניין באופן המלמד, כי מדובר בשקר המחזיק אחריו מניע לעשות כן, המצוי בלב לבה של חזית המריבה.

שמעתי את הנאשם בעדותו, התרשמתי ממנו בצורה ישירה, והגעתי למסקנה, כי למרות שעדותו לא הייתה מזהירה במהימנותה, ניתן לקבל את עדותו, באופן המקיים ספק סביר, כנדרש בפלילים, משום שהיא מתיישבת עם ראיות אחרות, עם ספקות נוספים, עם ראיות שהוגשו בלא התנגדות ומחדלי החקירה מעצימים את אותו ספק.

ח. מסקנות:

אין בכוחה של עדות המתלוננת להוביל להרשעת הנאשם, כנדרש בפלילים.

אין בראיות הנוספות, שום תמיכה חיצונית, בעלת משקל, לעדות המתלוננת.

העדויות החיצוניות שנשמעו -ואלו שהוגשו בהסכמה - מכרסמות בעדות המתלוננת.

מחדלי החקירה פוגעים בעדות המתלוננת וחלקם יורדים ללב ליבה של המחלוקת העובדתית.

המסרונים שהוחלפו בין הנאשם למתלוננת הם פרי של קשר בעייתי, ולא ניתן ללמוד מהם, בלא כל ספק, כי משלב מסוים הפכה ההתקשרות למטרידה, וכי המתלוננת הבהירה לו, חד משמעית, שכך הם פני הדברים, הן במילים והן בהתנהגות.

קיים ספק האם ההימלטות של הנאשם מהשוטר הייתה לאחר שהוברר לו חד-משמעית, כי מדובר בשוטר, המבצע את תפקידו, והמורה לו לעצור כדין.

ט. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מכתב-האישום, מהאישומים ומהעבירות שיוחסו לו.

מאחר והנאשם עצור עד תום ההליכים, אני מורה על שחרור לאלתר בלא כל תנאי.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.